

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

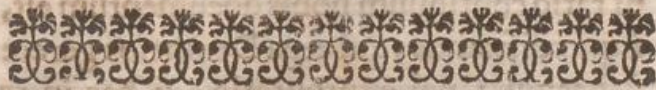
Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

October.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

CONSIDERATIONES
CHRISTIANÆ.

pro singulis Anni diebus.

O C T O B E R.

DIES I.

De Fine Hominis.

*De Medijs ad hunc Finem Pertingen-
di.*

I.

Uemadmodum facti sumus
propter Deum, & ut ei
serviamus, sic creaturæ fa-
ctæ sunt, ut serviant nobis,
simulque nos juvent ad

Deo serviendum, hac enim lege propter
nos factæ sunt: à jussis Dei hac super re nun-
quam declinant, sed munere suo erga nos
semper funguntur. An nos id ipsum erga
Deum semper agimus? Heu! quàm lon-
gè ab hoc absumus? earum nobiscum agen-

A

di

October,

di ratio continuum nobis documentum est, è quo discamus, qui erga Deum nos gerere debeamus; vel exprobratio, si hac in re muneri nostro defuerimus. Væ nobis, si ex hoc documento non proficimus, si hac exprobratione non movemur: illud enim omni nos excusatione indignos reddet, si fructum ex eo non capiamus. Hæc exprobratio in nostri damnationem vertetur, si ex ea non resipiscamus. Et sanè infelicitate hac digni sumus, nisi eam pœnitentiâ prævertamus.

II. Non invenitur ulla Creatura, quæ nobis non suppeditet vel lumen, Deum cognoscendi, vel medium ad eum perveniendi, vel incitamentum ad eum amandum. Sed pro dolor! animi nostri perversitas, pravæque ejusdem affectiones hæc in nobis lumina extinguunt, media in obstacula, & amanti, gratique animi motiva in turpissimam beneficiorum oblivionem convertunt. Omnino, Domine, Creaturas has invitas detinemus in servitute, quod ipsis abutamur, non minùs probrosa, quàm difficili. Hæ ingemiscunt, ut ait Apostolus, dum vident, se cogi ad serviendum vanitati; hæ, cum non essent creatæ, nisi, ut nos ad veritatem, nimirum ad re perducerent, contra suam propensionem nobis obe-

Rom. 8. 22.

obediunt, ut morem gerant illi, *cuj nos* *October.*
 immorigeri sumus, tam impiè rebus creatis
 abutendo.

III. Sed veniet tempus, quo probè
 scient excutere jugum, quod ipsis imposui-
 mus; quo se eripient ex iniqua servitute,
 in qua invititas retinuimus; vindicabunt se,
 & unà Creatorem suum de injurijs, quas i-
 p̄s intulimus, invertendo ordinem, à Deo
 constitutum, eàsque cogendo servire ad i-
 gnominiam, communi nostro Domino
 creandam. Illæ, quæ factæ non erant,
 nisi ad eum honorandum, armabunt, &
 animabunt se, inquit Sapiens, ad vindi-
 ctam contra hos insanos, qui Deos sibi *Sap. 5. 21.*
 elegère creaturas, non nisi eum in finem fa-
 ctas, ut eos ad Deum agnoscendum diri-
 gerent, eisque ad ipsum honorandum a-
 descent. Illæ collatis viribus peccatorem
 impugnabunt: *Pugnabit cum illo orbis terra-
 rum contra insensatos.* Præveniamus proin-
 justum earum furorem, vitam nostram e-
 mendando, & pœnitentiæ instrumenta fa-
 ciendo ex hisce rebus creatis, quæ scelerum
 nostrorum instrumenta toties fuère.

Petamus à Deo veniam, quòd rebus creatis a-
 busi, ex ipsius beneficijs peccandi ansam sum-
 pserimus. Ad sarcinendas hasce pravitates statua-
 mus

A 2 mus

October. *mus in posterum eas ad mortificationem nostram,
& pœnitentiam agendam adhibere.*

Omnis Creatura ingemiscit, & parturit
usq; ad huc. Vanitati enim Creatura subje-
cta est non volens. *Rom. 8. v. 22.*

Cælum, & terra, & omnia, quæ in eis
sunt, undique mihi dicunt, ut amem te.
Aug. Confess. c. 10.

DIES II.

De Pietate erga S. Angelum Custodem.

I.

Cùm Ecclesia festam diem S. Angeli tu-
telaris celebret, æquum est, ut eadem
cum illa cogitationes concipiamus, o-
mnèsque vires, ejus honori impendamus.
Habere nos oportet, inquit S. Bernardus,
magnam reverentiam in ipsius præsentia. Ad
id ejus excellentia, dignitas, & sanctitas
nos obligant. Majestas Regum tantam
nobis imprimat observantiam, ut vel sola
eorum præsentia nos in officio contineat.
Ille, inquit Servator, qui in cælo minimus
est, major est quovis, qui in terra maximus
est. Angelorum postremus maximis or-
bis

bis Regibus sublimior est : quantam igitur Otober.
illi reverentiam exhibere nos decet , si
cogitemus, eum semper Deo simul, & no-
bis adesse præsentem? si animi tui motus
ad indignum quoddam facinus te impellit,
imaginare tibi, inquiebat sapientum qui-
dam, virum magnæ virtutis, & authorita-
ris tibi adstare: hæc sola cogitatio te coër-
cebit. Consilium bonum hoc est; effica-
cius tamen foret, si imaginatio mea virum
istum verè mihi præsentem sisteret. Sed
Angelus Custodiendo mihi deputatus,
Spiritus ille tam purus mihi verè præsens
adstat: qui igitur coram ipso agere ausim,
quod coram omnium mortalium postremo
non auderem? credimusne, eum tanto
contemptui non indignari? an non mala
inde securura formidamus?

II. Obsequia, quæ nobis Angelus no-
ster tutelaris præstat, obligant nos ad gra-
tam, continuamque beneficiorum memo-
riam. *Devotionem pro benevolentia.* Quan-
tam is nostri curam non gerit, quæ officia
nobis non exhibet? cælum relinquit, ut
nobiscum sit: hic exilij locus, carcer hic,
ei palatium fit, & Paradisus cælestis, id-
circo, quod ipsi occasionem nobis ser-
viendi præbeat. A sexcentis periculis
nos tuctur; è mille malis nos eripit, omnis

October.

generis bona nobis accerfit, preces nostras Domino offert, & ab ipso gratias ad nos defert. Adversus hostes nostros visibiles, & non visibiles nos defendit, manibus suis nos portat, lapsus nostros impedit; & si post omnes ejus sollicitudines cadimus, ad denuò surgendum nos jüvat; Deum semper intuetur, neque oculos à nobis avertit; cum Deo plenissimus eodem se occupet, eoque fruatur, non minùs tamen se nobis impendit, non minùs nobis attendit; gressus nostros observat, & dirigit, ab erroribus nos avocat; & postquam toto vitæ tempore nos direxit, in mortis etiam momento nobis assistit, ut, quemadmodum socius nostrorum fuit laborum, sic & nos felicitatis ejus consortes fiamus. Quàm gratum ergo animum pro tanto beneficiorum numero ei exhibere debemus? annon eosdem animi sensus concipere debemus, quos Tobias erga Angelum Raphaëlem; cum illi non minùs obstricti simus?

III. Ipsiùs jussis submittere nos penitus debemus, perfectè dociles nos exhibere ipsius admonitionibus, magnam habere confidentiam in ipsius protectione. *Fiduciam pro custodia.* Si amicum haberemus potentem, prudentem, fidum, commodorum nostrorum summopere studiosum, an
non

non in miserijs nostris ad ipsum confuge- **October.**
remus? an non in dubijs nostris eum con-
suleremus? an non ejus consilia, ceu leges
amplecteremur? an non obligatos nos ei
crederemus? an non cum gaudio ei
obediremus? Angelus noster tutelaris fi-
dus ille amicus est, & omnibus hisce doti-
bus liberalissimè instructus. An non igi-
tur eodem modo nos erga ipsum gerere de-
bemus? si bonum aliquem morum senti-
mus, qui nos ad bonum animat, vel à ma-
lo avocat; est is inspiratio ab ipso nobis
suggesta, est consilium ad salutem nostram
ab ipso nobis datum: & ipsum negligimus,
imò & repellimus, ut suggestioni morem
geramus dæmonis, qui aliud non molitur,
quàm ut socios supplicij sui nos faciat, dum
nos rebellionis suæ complices reddit? cui-
nam majorem inferimus injuriam? S. An-
gelo tutelari, an nobis? annon metuimus,
ne ad summendam de nobis vindictam,
diaboli nos potestati relinquat, quem ipsi
præhabemus?

*Veniam à bono tuo Angelo pete, quòd minùs reve-
rentem, gratum, & summissum te hætenus eidem
exhibueris; vitamque tuam emendare statue.*

Observe eum, & audi vocem ejus, nec
contemnendum putes, quia non dimittet
cum peccaveris. *Exodi 23. 21.*

October. Angelo tuo reverentiam habe; tu ne audeas illo præfente, quod vidente me non auderes. *Bern. Serm. in Psal. qui habitat.*

DIES III.

De Salutis Desiderio.

I.

AD salutem æternam consequendam fervore opus est, plusque facere nos oportet, quam facere obligemur. Qui præstare plus non vult, quam id duntaxat, quod præcisè ad salutem obtinendam præstare debet, nunquam præstabit totum id, quod debet. Qui Dei solummodò præcepta servare cupit, ea non servabit. Cujus consilia ulteriùs non tendunt, quam, ut peccata mortifera vitet, de vitijs levioribus vitandis parùm sollicitus, brevè in peccatum mortiferum labetur. Et qui non volet ullum opus gratuitum facere, nunquam ea faciet, ad quæ facienda obligatur. Sunt rerum concursus, in quibus consilia migrant in præcepta, ut proin plura præstare nos oporteat, quam teneamur, si habiles evadere velimus ad ea facienda, quæ debemus. Hæc omnia in speculatione paradoxa, sed in praxi verissima sunt.

II. Si

II. Si Deo nihil penitus dare velis, præ- October.
ter id, quod debet, ipse se tibi conforma-
bit, dabitque tibi, quod debet, pro sua in-
promissis servandis fidelitate. At vae ti-
bi, si id fiat: quid enim tibi debet? gratias
communes, gratias sufficientes; has tibi
impertiet. Atque harum ope salutem qui-
dem consequi poteris: num verò eandem
consequeris? cum enim tam debilis, iners,
& depravatus sis, abundè ostendis, te hujc
consequendæ non satis allaboraturum.
Certæ namque res, & circumstantiæ, ten-
tationes violentæ, occasiones periculi ple-
næ non rarò concurrunt: quàm difficile est,
sine gratia quadam forti, & extraordinaria
ijs non succumbere? hæ gratiæ extraordi-
nariæ sunt effectus teneri cujusdam, & sin-
gularis amoris, liberalitatis inusitatae. Ex-
hibebitne Deus peculiarem hunc amorem,
insolitam hanc liberalitatem hominibus,
qui erga Deum sordidè parci sunt, qui ul-
tra obligationis terminos progredi no-
lunt? annon iniquum est, eam ab ipso pe-
tere? an non temerarium, eam sperare?

III. Cor nostrum arx quodammodò est
munita, quam diabolus obsidet, & expu- 1. Petri 5.
gnare desiderat: circuit, quærens, quem de- 28.
voret. Priùs, quàm mœnia fuère diruta,
assultu locus non capiatur: si verò hostis

A §

in-

October. interiorē arcis munitionē statim aggredi possit nullis exterioribus operibus retentus, arx pro desperata, & quasi capta habetur. Ut ergo arx diu progugnetur, pro operibus exterioribus generosè certandum est, pluráque defendenda, quàm retinendi spes sit. Quamdiu intra solam obligationem te continebis, & eam fortiter, constantérque retines, dæmon cor tuum non expugnabit: at si foris id munitum non sit, nec à lapsibus levioribus se tueatur, nec nisi à gravioribus sibi caveat, citò in hos labetur. Hostis cor vix non occupavit, neq; id diu ampliùs se defendet, ubi de loci deditione ad colloquiũ venitur, sive multũ, sive parũ disceptetur, arx dedita jam est.

Inquire in teipsum, ut cognoscas, an erga Deum parcus non sis? annon intra sola obligationis opera continere te velis. Si animo sic comparatus es; time: brevè enim etiam in his deficies; cum adeò debilis, & ad malum pronus sis, inter tam gravia pericula gratijs singularibus tibi opus est; fac igitur propter Deum peculiare quid, ut illas merearis.

Cum bono bonus eris, cum perverso perverteris. *Psal. 17. 27.*

Iniquum petas, ut justum feras.

DIES

DIES IV.

De Gradibus Humilitatis.

I.

Humilitas est virtus, quæ ob perfectam cognitionem, quam nobis de nobismetipsis præbet, impedit, quò minùs nos magni faciamus, & extollamus, unáque suppressit, vel moderatur desiderium, quo ab alijs magni fieri, honorarique cupimus. Hæc virtus plures habet gradus. Primus in eo consistit, ut non modò coram Deo agnoscamus, nos nihil esse, nihil ex nobismetipsis habere, præter imbecillitates, & misérias, nihil posse, nisi peccare, & nos ipsos perdere; sed insuper ut hanc miseriam, & impotentiam clarè, & cum pio quodam affectu perspiciamus, & in harum contemplatione nobis non complacemus, sed etiam interiùs nos contemnamus; ita, ut nihil nobis tribuamus, de nulla re superbiamus, nullius hominis æstimationem quæramus, sed eà nos indignos judicemus, ut laudes, quibus ornatur, graviter feramus, idcirco, quòd iniquè in nos collatas esse credamus; ut continuò ad nostri confusionem, & depressionem coram Deo pa-

October.

rati sumus, lætique, quòd Deus sit omnia, nos verò nihil. Primus iste humilitatis gradus inerat S. Francisco, quem hodie veneratur Ecclesia; qui, cum vir tam sanctus esset, maximum se peccatorem reputabat; siquidem in se non considerabat, nisi id, quod ex se, non verò id, quod ex Deo erat. Et tu, qui peccatis obnoxius es, nonne sanctus haberi cupis, quòd scelera gravia non committas?

II. Alter humilitatis gradus in hoc versatur, ut contemptum moderatè feramus. Si contemptum spectemus, ut verum malum, æquo animo propter Deum ferendus est. Si, ut sæpè accidit, malum non est, nisi imaginarium, contemnere eum oportet. Vel enim contemptum hunc, qui mihi obvenit, mereor, vel non? si eum mereor, redditur mihi, quod debetur: possumne jure conqueri? si eum non mereor, tunc is, qui me contemnit, magis sibi met, quàm mihi, iniquus est: lædit enim veritatem, lædit charitatem, & eâ forsan penitus excidit. An non deplorari meretur? Philosophorum quidam dicebat: Contemptum per contemptum ulciscere: sed Christianus contemptum tolerat, & illum, qui ipsum, iniquè sprevit, deplorat, vel excusat. Contemnant me, cogitent de me,

me, quod libuerit, reapse denique sum is, *October.*
qui coram Deo iudice sum, dicebat humi-
lis S. Franciscus, contemnant me ho-
mines; si tibi Domine probor, quid meâ
refert? tuum solius iudicium meriti regu-
la est, eritque meâ felicitatis origo. Si
Deo placeo, annon contentum esse me o-
portet? quis unquam coram oculis suis
minor fuit, quis mundi oculis vilior esse
visus est, quàm S. Franciscus? & interea
quis coram Deo major fuit, quàm ipse?

III. Tertius humilitatis gradus eò se
extendit, ut quis sui contemptum amer.
Et verò si contemptus boni quiddam est,
an non amari meretur? & nonne bonus
est, si eum oculis fidei intueamur, quando-
quidem medium nobis suppeditat id, quod
nobis charissimum est, nempe honorem
nostrum Christo consecrandi: quin eò us-
que pervenire debemus, ut eum desidere-
mus, cum is nos reddat scopum appro-
bationis, & amoris Dei, qui non potest
non approbare sacrificium, quod tanto no-
bis pretio constat. Denique eò eniten-
dum, ut contemptum quæramus; cum hoc
sit medium acquirendi similitudinem cum
Deo contempto, cum Deo in nihilum qua-
si redacto. Quanta hæc felicitas! quan-
tus honor! S. Franciscus id probè noverat,

O^{ctober.}

Is enim, cum angeretur, quod se aestimari, honorarique animadverteret, quaedam, ut videbatur, statu suo indigna agebat, ut se contemptui exponeret, ratus, multum se lucrari, si hominum aestimatione excideret; quod hæc vanam sibi inspirare gloriam posset. Nihil adeo frangere arrogantiam nostram deber, sicut timor contemptus, & depressionis; cum fides nos doceat, quanti eam Christus fecerit, quantoque fervore eam amplexus fuerit.

Si necdum sat habes animi, ut ad tertium humilitatis gradum aspire, conare saltem ad secundum usque peringere.

Substantia mea tanquam nihilum ante te. *Psal. 38. v. 6.*

Ama nesciri, & pro nihilo reputari. *Imit. Christi.*

DIES

DIES V.

 Quàm utilis sit Meditatio
 Mortis

I.

Per peccatum, inquit Apostolus, mors in-
 travit in mundum. Et cogitatio de mor-
 te ex eo pellit peccatū. Peccatum stimulus
 est mortis; sed mors remedium est adversus
 peccatum, sicut peccatum est causa mor-
 tis; sed mors est ruina & destructio pecca-
 ti. Sicut venena summè lethifera, si bene
 præparentur, evadunt remedia; sic mors
 quantumcunque crudelis esse videatur, sa-
 lutaris evadit homini, si eam, ut oportet,
 meditari noverit. Deus primo homini
 dicebat: si peccaveris, morieris. Et ho-
 die omnibus dicit: si cogitaveritis, vos mo-
 rituros, ampliùs non peccabitis. O mors,
 quàm funesta es, si tui obliviscamur! O
 mors, quàm utilis es, si tui recordemur? &
 nilominus plerique hominum studium,
 & felicitatem suam in eo ponunt, ut mor-
 tis obliviscantur: sed proh dolor! ea pro-
 pretea nostri nō obliviscitur. Difficile ipsa

● October.

accidit, de morte cogitare; & tamen non nisi de ea cogitando evitatur id, quod solum mortem reddit terribilem, nempe pœna æterna, quæ eam sequitur, si de ea non cogitatur.

II. Quid meliùs reprimere potest vanitatem, & arrogantiam in aliqua fœmina, venustatis suæ idololatra, quàm cogitare, hoc corpus, quod ipsa idolum suum constituit, olim vermium fore pabulum, horroris scopum ijs ipsis, qui illud adorârunt, & forsan ignium æternorum prædam, si ipsa immoderatum hunc amorem, quo corpus suum deperit, non modereretur, neque de perversitate hac per pœnitentiam expianda cogitet. Forcne ea tantopere mundo addicta, si meminisset, se, etsi mundus ob suam inconstantiam, sibi que innatam perfidiam, eam deserurus non esset, cogendam brevè illum deserere, & ab eo per mortem æternùm separandam? num voluptatibus tantopere inhiaret, si cogitaret, lætas cantiones, ut Scriptura loquitur, in lamentationes, & ploratus converteudas, sceleratas hæc voluptates non nisi momentum duraturas, atque hisce delicijs momento citiùs successuram pœnitentiam, & perenne tormentum? possèrne homo bonis suis tantopere affici, ea tam avidè

*Convertam
cantica ve-
stra in plan-
ctum.
Amos. 8.
v. 10.*

vidè congerere, cum tanta iniustitia reti-
nere, si cogitaret, mortem intra paucas
fortasse dies omnia bona sibi erepturam,
sibi que dictum iri: *quæ parasti, cujus erunt?* Luc. 12. 20.
cuj hæc bona relinques? ingratis; qui in-
iustitiæ non minùs, quàm divitiarum hæ-
redes, & olim infelicitatis tuæ semper e-
runt consortes.

III. Ad hominem convertendum, &
vehementiam cupiditatum ejus prorsus
perversarum inhibendam plus non est ne-
cessarium, quàm ut ducatur ad tumulum,
eique dicatur: *veni, & vide.* Vide hunc
acervum putredinis, & pulveris, vide re-
liquias hujus divitis, hujus in mundo feli-
cis, hujus hominis voluptatibus immer-
si, istius herois, magni istius Regis. *Veni,*
& vide, quò desinant omnia illa vasta con-
silia, omnia illa ambitiosa proposita, om-
nis hujus Monarchæ Majestas. Uni-
versus terrarum orbis ipsius ambitioni vix
sufficiebat; & jam hoc tumulo compre-
henditur. Vide, ubi terminentur omnes
illæ voluptates, quarum amore salutem,
& æternitatem suam in discrimen multi
conijciunt. *Veni, & vide.* Illi fuere ta-
les, qualis tu es, imò & majores; & tu
brevi eris, quod ipsi sunt, nempe modi-
cum cineris.

B

Si

October.

Si talia errorem tibi non eximunt, si non faciunt, ut mundi vanitatem sentias, si te ab illo, simulque à peccato non deterrent, vel cæcus, vel insanus sis, necesse est.

O mors, quàm bonum est tuum iudicium! *Eccli. 41. 3.*

Nihil enim sic homines revocat à peccato, quemadmodum imminentis mortis cogitatio. *Aug.*

DIES VI.

De Iudicio.

De sententia iudicis in gratiam Electorum.

I.

Matth 25.
34.
Venite, dicit Christus Electis, *Benedicti* Patris mei: possidete paratum vobis Regnum à constitutione mundi. Venite, non amplius crucem post me portaturi, sed mecum regnaturi, non amplius vobismetipsis renuntiaturi, & voluptatibus, sed mecum gavisuri omnibus delicijs, quas benignitas mea vobis parat, sed testes, & consortes gloriæ meæ futuri. Venite è loco exilij vestri, patriam vestram ingressuri. Venite è terra, loco illo miseriarum, & lachry-

chrymarum, in cælo omnium deliciarum, *October.*

& gaudiorum sede imperaturi. Venite,
& videte, an vobis imposuerim, cum dixi,
felicitatem à me vobis paratam eam esse,
quæ mereretur, ut maxima mala non tan-
tùm æquo, sed & læto animo toleraretis.
Felices illi, qui nunc libenter audiunt vo-
cem Domini, qua ad Crucem portandam
invitantur, idcirco, quòd securi sint, se o-
lim ab eo invitandos, ut cum ipso æterna
felicitate fruatur.

*Gaudere in
illa die, &
exultate;
ecce enim
merces ve-
stra multa
est in calo.
Luc. 6. v. 23.*

II. Venite Electi mei, vos, qui fuistis
contempti, persecutiones perpeffi, à mun-
do diris devoti; sed nunc honorati, bene-
dicti, non ab Abrahamo quodam, vel Isaa-
co, sed à Deo, qui Pater meus, & vester
est; cujus benedictio penitus immunes vos
reddet à maledictionibus, queis mundus
vos oneravit; quandoquidem ea vobis ac-
cerferet prærogativam natalium, non cui-
dam infelici Esavo ereptam, sed hæredita-
tem æternam, quam ego, qui vester esse
frater volui, liberaliter vobiscum partiri
cupio, postquam eam sanguinis mei pre-
tio fui promeritus. Vos benedicti eritis in
omnibus, & per omnia, & quidem in o-
mnem æternitatem; mecùmque æternùm
benedicetis Patrem misericordiarum, o-
mnium auctorem Benedictionum, quibus

October,

per totam æternitatem cumulabimini: ob-
ruat me mundus persecutionibus, maledi-
ctis me oneret; lubens feram: modò, Do-
mine, partem olim habeam felicis illius be-
nedictionis, qua electos tuos beas.

III. *Possidete*, addet iudex, *Regnum, quod
vobis paravi à constitutione mundi.* Hæc non
est levis remuneratio, quam vobis imper-
tio; sed Regnum, idque vobis non imper-
tio ad aliquod temporis spatium, ut ca-
duco inde gaudio fruamini. *Possidete.* Ut
eo æternùm gaudeatis. *Paratum vobis à
constitutione mundi.* Paratum non ab ini-
tio duntaxat mundi, sed ab omni retrò æ-
ternitate ad id vobis parandum tota æter-
nitate opus erat; & nonnisi aliquot mo-
mentis vobis opus fuit ad hoc vobis pro-
merendum, ut eo æternùm gauderetur.
Sed, quo pretio Domine illud nobis largi-
ris? pro frustillo panis, pro haustu frigidæ
pauperi cujdam propinato. *Esurivi enim,
& dedistis mihi manducare.* Quanta mer-
ces, Domine, pro re tam modica! Verum
est, eam nimis magnam nobis esse; at ni-
mis magna non est Deo infinitè bono, &
infinitè liberali. O quàm beatum est, mi
Deus, multa propter te agere, & perpeti,
siquidem rem tam exiguam faciendo tam
insignem obtinemus remunerationem!
quàm

quàm dignus est infelicitate sua, qui hac October,
felicitate privatur; quia neglexit tantum
bonum, quod tantillo sibi pretio compa-
rare poterat.

Pete à Domino nostro particeps fieri felicitatis
hujus Benedictionis, quæ erit hæreditas Electo-
rum ipsius, quia eam sanguinis sui pretio tibi
meritus est: sed ut cum illis benedicaris, oportet
te, sicut ipsi, vivere.

Mihi quoque, obsecro, ut benedicas.

Gen. 27. 38.

Qui enim modò libenter audiunt, & se-
quuntur Verbum Crucis, non timebunt ab
auditione æternæ damnationis. *Imit.*

Christi lib. 2. c. 12.

DIES VII.

De Inferno.

I.

Cælestis Paradisus locus est omnia com-
prehendens bona: Infernus locus est
omnia complectens mala: cum me tibi o-
stendero, & donavero, dicebat Deus Moy-
si, omnia tibi bona ostendam, & donabo.
Sic damnatus, cum Deum perdit, omnia
bona perdit, & omnibus malis obruitur;
non est pars in ejus corpore, nec facultas

B 3

in

October.

in anima, quæ peculiare suum tormentum non habeat. Ipsi oculi cruciantur horrendis tenebris, & continuis lachrymis; ipsius aures clamoribus, ululatibus, & horrendis blasphemijs, in quas, cum ipse prorumpit, tum ab alijs audit; ipsius gustus rabida fame, sitique, odoratus intolerabili fæore, tactus ardore ignis devorantis; ipsius imaginatio horrendis spectris; appetitus assiduo conflictu crudelissimorum, & violentissimorum animi motuum; memoria recordatione præteritarum voluptatum, quas cum præsentibus tormentis comparat; ipsius denique voluntas motibus sibi invicem prorsus oppositis, desiderijs vehementissimis, at penitus inutilibus torquetur. Inveniturne major infelicitas, quam semper velle, quod nunquam erit, à pænis videlicet liberari; & nunquam velle, quod semper erit; nimirum ardere, & pari. Intellectus denique crudelissimis, & fastidio plenis considerationibus, assiduâq; miserrimi sui statûs memoria punietur. Ah! Domine, quis poterit comprehendere potestatem iræ tuæ, ejusque effectus exprimere?

Psal 89.
v. 11. & 12.

II. Infernus non tantum est malum universale, sed malum insuper omnis intermissionis, & mitigationis expers. Inter-
mis-

missione caret, quia nec Deus, qui author
est pœnarum reprobis inflictarum, nec dæ-
mones eorum tortores unquam fatigan-
tur, & ij, qui tormentorum istorum sunt
scopus, eorumque peccata, velut suppli-
ciorum causa, peristent semper. Infer-
nus in omnem æternitatem damnato idem
prorsus erit, qui primo momento est, quo
in illum præcipitatur. Pœna damnato-
rum malum est nullam interruptionem, &
solatium admittens. In hac vita non in-
venitur malum, quantumcunque grande
id sit, quod non aliquid relaxationis, aut
levaminis habeat. Si violentum est, du-
rare longo tempore non potest; si violen-
tum non est, tolerabile est: sed in inferno
violentia diuturnitate non minuitur. Pa-
radisus cælestis est bonum quoddam pu-
rum sine permixtione ullius mali; infer-
nus est malum purum absque permixtione
ullius boni. Potestne minus inveniri le-
vamen illo, quod flagitabat perversus ille
Dives, guttam videlicet aquæ ad refrige-
randam linguam suam igne devorante suc-
censam? & Abraham, vir ille charitatis a-
dæd studiosus eam ei negat: Recordare,
ajebat ipsi, te nullam tibi, cum viveres,
voluptatem negasse: idcirco nulla tibi
nunc conceditur.

October.

III. Infernus non malum duntaxat est univrsale, & omni carens levamine, sed omnis etiam spei expers. Quantumvis malum aliquod grave sit, solamur nos, brevè nos eo liberandos: spes ipsa licèt vana, licèt fallax, malum mitigat. Solamur nos, nosmetipsos decipiendo. At damnatus spem habere non potest, ne fallacem quidem: quovis momento cogitat, nihil sibi sperandum. Quàm crudelis cogitatio! multum pati, multùmque sperare, est parùm pati. Pati parùm; sed sperare nihil, est multùm pati: sed pati multùm, & sperare nihil, omnium miseriarum congeries est; atque hæc est fors damnatorum, qui pro hæreditate sua, præter desperationem nihil habent. Eò tandem devoluuntur spes fallaces pœnitentiæ, qua dæmon nos ludificat, qua nobis ipsis blandimur, & quæ, cùm efficiat, ut vitæ emendationem semper procrastinemus, sub obtentu, de ea commodiore tempore cogitandi, nos impedit, ut ad bonam frugem non redeamus.

Statue velut leves tibi proponere omnes pœnas, queis pœnitentia te subjicit, cùm tueatur te adversus pœnam adèd horrendam, ut est illa inferni.

Quis

Quis novit potestatem iræ tuæ, & præ timore tuo iram dinumerare. *Psal. 89. 11.*

¶ 12.

Quid tam miserum, quàm semper velle, quod nunquam erit; semper nolle, quod semper erit. *Bern. de Consid.*

DIES VIII.

Incitamenta, & Affectus
Contritionis.

I.

TU, Domine, me non creâsti, nisi, ut te amarem, ut tibi servirem, & salutem æternam obtinerem: & ego vixi, quasi in mundum non venissem, nisi, ut te offenderem, & damnationem sempiternam incurrerem. Si enim ita se res non haberet, potuissemne vitam meam aliter instituire? tu nihil omisisti, quo me ad tibi serviendum, & te amandum obstringeres; omnia media mihi suppeditâsti, ut me ad hoc præstandum juvares; ad hoc impellere me voluisti tuis beneficijs, ad hoc urfisti me tuis gratijs. Sed, prohi dolor! omnia hæc media neglexi, & beneficijs non nisi turpiter ingratus, & gratijs tuis non nisi jugiter perfidum animû rependi; imò ex ipsis tuis

Orober,

beneficijs te offendendi ansam sumpsi, tua in me tolerando patientia, tuaque in remittendis mihi peccatis bonitas insolentiae meae incitamentum, vel occasio ad te offendendum fuere. Credidi, me impunè malum esse posse, ratus, te bonitate erga me semper plenum fore, tuamque patientiam jus mihi suppeditare, in delictis meis perseverandi. Quidnam potiùs admirandum, an bonitas tua, an verò malitia mea? utraque incomprehensa esse videtur: sed & utraque magnum mihi pudorem afferre, meumque animum vivo dolore penetrare debet.

II. Nihilominùs Domine, tolerasti me, nulla habita insolentiae meae te offendendi ratione; expectasti me, posthabita mea tibi resistendi pertinacia; protexisti me tunc, cum non cogitarem, nisi de injurijs tibi inferendis; memor mei fuisti, cum perniturus tui essem oblitus; inscurus es me, cum fugerem te; at, cum fugerem Deum patientem, & misericordem, annon incidere merebar in manus Dei justis, & vindicis? neque tamen mihi Deus, talem te mihi prae buisti; & licet clamor scelerum meorum vindictam contra me exposceret, licet res creatae, quibus fui abusus, delictis meis se jungerent, licet denique sanctitas,

Persecutus est fugientem se, & oblitum sui non est oblitus. Aug.

&c

& iustitia tua ad me perdendum te incita-
rent, his tamen omnibus misericordia tua
se opposuit. Non vindicasti te, quam-
vis id facillimè potuisses; & hujuscemodi
injurias persecutus fueris in alijs plurimis
minùs me sceleratis, minùsque ingratis,
quos à primo ipsorum peccato ad infero-
rum incendia condemnasti, & ego (gra-
tes sint bonitati tuæ) post tot mea crimina
eò non sum præcipitatus. Unde oritur
tantus in illos rigor, & tanta in me mise-
ricordia? num ego eam meritus sum? an
non potiùs eà nullies indignum me reddi-
di? atque hoc est, quod manifestat profusif-
simam tuam in me bonitatem, & ingra-
tissimum meum in te animum. Sed &
hoc est, quod incredibilem mihi confusio-
nis, & doloris ansam præbet, cum ad eò
patientem, & benignum Deum offende-
rim.

III. Sed, quam ob rem, Domine, te of-
fendi? ob unius momenti voluptatem, ob
vilem, & turpem oblectationem, ob exi-
guum vel lucrum, vel commodum. Si
id fieret ad obtinendum Vniuersi impe-
rium, possè me excusari, quòd res crea-
tas tibi præhabuerim? quæ, quantum-
cùnque excellentes, & perfectæ videan-
tur, coram te non nisi purum nihilum sunt.

Hor-

October.

Horreo cæcitatem judæorum, qui tibi, mi Domine, Barabbam infamem latronem prætulere. Ah! hi cæci erant, nec te cognoscebant. At ego, qui te Deum, & Servatorem meum esse cognosco, & quò usque insolens, quid tibi non prætuli? & ingratus animus meus non progressus est? sanguinem illum, quem pro me fuderas, pedibus millies conculcavi; mortem, quã amore mei subieras, renovavi. Si à me petisses, ut ad agnoscendam grato animo tantam bonitatem, vitam meam immolarem, & sanguinem meum ad ultimam usque guttam profunderem, an nimium exegisses? tantum tamen non exiges à me; solummodò postulabas, ut te amarem, ut te non offenderem: estne hoc nimium? Heu me! hoc obtinere non potuisti. Obtinebis tamen nunc, mi Servator, vel potius id mihi concedes; nam sine te offendere te possum; sed te sine te nec amare, nec, quòd te offenderim, satis dolere possum. Hunc igitur dolorem à te peto per illam ipsam misericordiam, qua toties abusus sum; unaque rogo, ut, si dolor iste tuam in me benignitatem non æquet (nam, prò dolor! id fieri nequit) ingratum saltem animum, & peccata mea æquet: hoc si fiat, quousque eum non extendam?

Co-

Conare concipere hos Contritionis affectus : *October.*
peccata tua eos tibi tam necessarios reddent, faci-
cientque, ut tibi futuri sint facillimi.

Cor contritum, & humilitatum Deus
non despicias. *Psal. 50. 19.*

Quid non mali ego, aut facta mea; aut
si non facta, dicta mea; aut, si non dicta,
voluntas mea fuit? *Aug. Conf. 9.*

D I E S IX.

De Peccato Libidinis.

I.

PEccatum libidinis offendit, & peculia-
ri injuria afficit tres Sanctissimæ Tri-
nitatis Personas. Offendit Patrem. Ho-
mo per Creationem est imago Dei; ipse
anima pura, spiritualis est, & incorrupti-
bilis, sicut Deus. Sed per libidinem o-
mnia hujus imaginis lineamenta delet,
vel penitus corrumpit, dum animam suam
prorsus terrenam, & voluptatibus addi-
ctam reddit. Quanta injuria Regi cujdam
imponeretur, si ejus imago in lutum con-
ijceretur? annon hanc injuriam gravissi-
mè ferret? an eam impunitam dimitteret?
estne injuria, qua Deum libidinosus affi-
cit, minor? debetne Deus eâ minùs com-
mo-

October.

moveri, cum homo luxuriosus animam suam per voluptates belluinas, quibus carnem suam inquinat, luto, ut ita dicam, immergit? sic Deus post peccatum Adami, & Caini non dicit, se pœnitentia duci, quod hominem creasset: sed, ubi vidit obscœnitates, quibus homines ante dilu-
vium, volutabantur, id asseveravit: Pœ-

Gen. 6. 7.
v. 8.

nitent me fecisse eos. Adamum post ipsius peccatum non deseruerat; verum ubi homines libidini se deditere, dixit: *Non permanebit spiritus meus in homine in æternum, quia caro est.* Lachrymæ Adami ipsius sce-

Gen. 6 v. 3

lus delevère; verum ad eluendas hominum obscœnitates diluvio opus fuit univèrsali.

II. Peccatum libidinis ratione peculiari offendit Dei Filium, idcirco, quod hoc peccatum post Verbi divini Incarnationem novam deformitatem contrahat. In Ethnico id scelus est, sed in Christiano quædam sacrilegij species. Christus, cum naturam humanam assumit, caput nostrum evadit, & nos ipsius membra. Hinc Apostolus peculiarem hujus peccati gravitatem in Christiano apprehendit: *Nescitis, inquit, quoniam corpora vestra membra sunt Christi? tollens ergo membra Christi, faciam membra meretricis? absit? an nescitis, quoniam, qui adhæret meretrici, unum corpus est*

1. Cor. 6.
v. 15.

ficitur? Corpus vestrum non minùs, quàm anima ad Christum spectat, cum proprio sanguine eam redemerit. Itaque de eo disponere sine ipsius voluntate vobis haud licet; multò minùs ad usum tam infamem eo abuti. Quemadmodum Sanctissima Eucharistia Christo nos adhuc arctiùs unit, sic etiam peccati libidinis gravitatem multùm auget in ijs, qui cœlesti hoc Epulo reficiuntur. Per sacram Communionem idem corpus, eadem caro cum Christo, ut SS. PP. loquuntur, efficimur. Et hanc carnem tam obscænis sordibus fœdare, & profanare nò veremur? quanta injuria! quantum sacrilegium! nullum scelus sacræ Communioni adedò adversatur, nec ullum tantopere, uti libido, ab ea nos removeere debet.

III. Denique peccatum libidinis haud mediocriter offendit Spiritum sanctum: is enim spiritus est, & quidem spiritus purus, & sanctus. Si spiritus est, qui morari poterit cum anima corpori, & sensuum voluptati dedita? *Non permanebit spiritus meus in homine, quia caro est.* Si spiritus purus est, quantopere non averfabitur cor impurum? *An nescitis, quoniam membra vestra Templum sunt Spiritus sancti? si quis autem Templum Dei violaverit, disperdet illum Deus: Si Deus tantopere offenditur injuriâ, quæ ipsi*

October.
Non estis va-
stri, empti
enim estis
pretio ma-
gno. *Ibid.*

Concorporei,
conjanguinei
Christo.
Cyrill.

I. Cor. 6. 19

October.

ipsi infertur, cum ipsius Tempora manibus hominum constructa prophanantur. An minus offenderetur injuriâ, quam ei libidinosus infert, cum is obscœnitatibus suis prophanat corpus suum, quod vivum est

1. Cor. 3. 17. Spiritus sancti Templum? libido in corde, & corpore Christiani *abominatio est desolationis in loco sancto.*

Matth. 24.

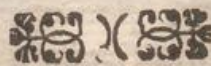
15.

hunc in modum vitium libidinis, cum id fragilitatem esse dicimus, cum id colloquiorum nostrorum jucundissimorum argumentum, & oblectationis nostræ scopum statuimus? cum in eo summam nostram felicitatem statuimus, cum id ipsi Deo præhabemus?

Quandoquidem vitium libidinis aded abominandum est, statue illud, & quidquid eo te conspurcare potest, vitare, magnûmque zelum concipere id in alijs destruendi.

Non permanebit spiritus meus in homine, quia caro est. Gen. 6. 3.

Contra libidinis impetum apprehende fugam, si vis habere victoriam. Aug.

DIES

DIES X.

De Contemptu, & Fuga
Mundi,

I.

UT mundum contempnas, satis est, eum
nōsse: mundus in judicijs suis adeo
cæcus, in rerum æstimatione, & remune-
rationibus adeo injustus est, ut nullam ha-
beat virtutis, & meriti rationem; ut re-
munerationes impetres, non raro sufficit,
te earum esse indignum; in suis promissis
perfidus, in agendi ratione morosus, in a-
micitia sua inconstans est: hæc multo la-
bore obtinetur, cum difficultate conser-
vatur, & facile amittitur; amicus est de-
bilis, inimicus periculosus; nobis blandi-
tur, ut nos circumveniat, nobis assensatur,
ut eò facilius nos perdere queat. Gran-
dibus nos spebus alit, ut superficialia nobis
impertiat bona, quæ animum infinitæ ca-
pacitatis explere nequeunt; vana, quæ sa-
tisfare mentem ratione præditam non pos-
sunt; rudia, & inculta, quibus nulla est
cum anima spiritali proportio; brevia, &
caduca, quæ proin animam immortalem
reddere felicem non valent. En totum id,

C

quod

October.

quod mundus pollicetur, sed quod sæpè non præstat. S. Franciscus Borgia, cujus hodie festa dies agitur, conspecta Imperatrice, omnium fæminarum pulcherrima, ubi eam mors penitus deformem reddiderat, absit, inquit, ut in posterum adhæream mundo, ut serviam Domino, qui tam malè remuneratur eos, qui ei se addicunt.

II. Mundum contemnere satis non est; sed ab eo separare se oportet: quàm multi inveniuntur, qui mundum æstimare non censentur; neq; tamen ei adhærere cessant. Hi documenta de mundi vanitate traderent, & eum nihilominus amant; de illius perfidia quotidie conqueruntur; hoc tamen non impedit, quò minùs ei fidant; & ubi eum execrationibus onerârunt, eum tamen sibi idolum constituere, & adorare non desinunt: cæcutire te necessum est, si mundum æstimare velis; & à teipso diffidere, si illum contemnere, & nihilominus tam arctè eidem adhærere velis, quasi in eo, quidquid optari potest, inveniatur; mundum æstimare est rationis usu carere; mundo, quem velut maximum Christi inimicum averfari nos oportet, affectum suum affigere, est fide carere, & à Christo deficere. S. Franciscus Borgia simul, ac mundi vanitatem cognovit, non modò

Loup

eum

eum amare desijt; sed veritus, ne diutiùs October.
 ejus negotijs implicaretur, penitus ab eo
 separare se voluit. Mundus quantum-
 cunque injustus sit, nihilominus, quid-
 quid magnum, & splendidum possidet, ei
 dederat; is tamen illi nuntium remisit.
 Et tu, qui fortasse millies cognovisti mun-
 di vanitatem, & perfidiam, ab eo te sepa-
 rare non vales?

III. Omnes Christiani à mundi illece-
 bris, & affectu expediti esse debent. At
 Christianos perfectos eidem mortuos esse
 oportet: *mortui enim estis*, dicebat A- Coloss. 3.
v. 3.
 postolus Christianis, & *vita vestra abscondi-
 ta est cum Christo in Deo.* Quantumcunque
 aliquis separatus sit à bonis, & honoribus,
 non continuò tamen omnem semper erga
 illos affectum exuit: quamvis delectatio-
 nem in ijs non quærat, non tamen inve-
 nire, & sentire cessat: mortuus verò nul-
 la re penitus movetur: licet ei magnifica
 exhibeantur obsequia, superba erigantur
 Mausolæa, licet omnia ejus laudibus reso-
 nent, ea non percipit, nec ijs tangitur.
 Hæc est imago hominis mundo mortui:
 hæc est effigies S. Francisci Borgia: licet
 enim omnia è sententia ipsi cesserint, licet
 ipsius virtutes, facta heroica, prodigia i-
 psa ab eo patrata, ipsi conciliârunt applau-
 sus,

October.

sus, æstimatione & venerationem omniū ,
 quæ in eo præcipuè eminebant ; non magis
 movebatur , quàm si hæc omnia ad se non
 spectarent ; quia mundo , sibiq ; ipsi mortuus
 erat . Is nulla re , quæ ipsum contingebat ,
 afficiebatur , nec aliud spectabat , quàm
 gloriam Dei , quem omnium cognoscebat
 authorem bonorum ; atque hæc non aliter
 arbitrabatur esse sua , quàm , quòd ea circa
 se versarentur . O felix mors , quæ facit ,
 ut anima Deo vivat ! Heu me ! vivacitas
 mea circa honorem , & commoda mea ,
 probè mihi ostendit , quàm longè absimã
 morte tam beata .

*Examina te , ut cognoscas , quem gradum
 contemptus mundi attigeris . Forsan nec ad
 primum pervenisti .*

Præterit enim figura hujus mundi .

1. Cor. 7. 31.

Post te fumus , si ante te Deus . *Aug. in
 Psal.*

DIRS

DIES XI.

De Peccato Acediæ.

I.

ACedia peccatis capitalibus annumeratur, quia multorum aliorum fons est; pleraque enim peccata omissionis, quorum ingens est numerus, ejus sunt effectus. Ea est fastidium quoddam virtutis conjunctum cum ingenti negligentia muneris sui partes cognoscendi, idque ritè obeundi, ob difficultatem, quæ in eo invenitur, quàmque superandi animo caremus. Est peccatum valdè commune, & parùm cognitum. Obligationes nostras ignorare cupimus, quia implere eas nolumus: si verò eas cognoscamus, multos obtentus excogitamus, mollitiei, imbecillitatis, infirmitatis, difficultatis, impotentia, ut illas à nobis amoveamus. Sic servus ille desidiosus in Evangelio, qui cum talentò sibi commissò negotiari debuisset, negligentia suæ obtendebat Domini sui austeritatem: scio, quia homo austerus es; metis, ubi non seminasti. Si ipsi crederemus, omnis error Domino attribui deberet. Quàm multi talenta sua sepeliunt, eaq; sibi ipsis

October,

abscondunt metu laboris, quem eorum usus impendere deberent. Denique desidiosus se ipsum cæcum reddit, ne acediæ suæ perspiciat effectus, veritus, ne è misero sopore, ob quem se felicem reputat, expergisci cogatur: cum enim violentis animi motibus careat, nec multum se movere, nec vim sibi inferre cupiat, quod tamen ad gravia scelera perpetranda aliquoties necessarium est, probum se credit, quia valdè sceleratus esse non potest.

II. Acedia aliquoties è corporis habitudine, ingenij tarditate, animi debilitate, ex ignavia, & timiditate naturali oritur. Philosophus censet, magnanimos aliquoties ignavos esse: sed hoc provenit à causa priori penitus contraria; quia nempe pauca contingunt digna, queis commoveri se sinant. Superbia participare aliquid ab acedia potest: nolumus aliquid in nos suscipere, veriti, ne id è sententia nobis haud succedat, ne & exiguus successus aliquam sui depressionem, & desipientiam pariat. Ignavi non rarò etiam virtuti tribuunt socordiæ suæ partus, demissioni namque, ac moderationi adscribunt contemptum, quo excellentias, & functiones splendidas, atque sublimitates fugiunt; licet hoc frequentex non sit, nisi
me-

October.

merus laborum horror, quos subire deberent, ut ad sublimia emergerent. Temperantiae tribuunt modicum illud ardoris, quo ad voluptates sectandas feruntur; licet hujus rei alia causa non sit, nisi, quod pleræque oblectationes carò nimum consent, majusque è sua indolentia, & desidia gaudium capiant. Desidiosus, inquit Spiritus sanctus, vituperat desiderium, quo alij bona congerendi flagrant. Hoc verò non oritur inde, quòd ea minus amet, sed, quòd otiosam quietem eis præhabeat. Ignavus, inquit Sapiens, quædam fatuorum est species, quæ orio se dedit, nec bona acquirere studet, sub obtentu, tranquillam paupertatem abundantiae, quæ labore constat, præferendam esse.

Stultus complicat manus, dicens: melior est pugillus cum requie, quam plena utraque manus cum labore. Eccl. 4. v. 5. & 6.

III. Effectus acediae sunt 1. Timor immoderatus difficultatum, quæ in virtutis exercitio inveniuntur. 2. Ingens à plerisque medijs, quæ salutem accersere nobis possunt, aversio, idcirco, quòd laborem exigant. 3. Ignavia, & timiditas superba, quæ nos impedit, quòd minus naturæ dona utiliter impendamus, veriti, ne res optatum exitum non sortiatur. 4. Magna levitas omittendi functiones suas summè necessarias, obtenta levissima causa, & difficultate; &, si vel inviti ijs nos addice-

October.

re cogamur, misera locordia, qua illas obimus. 5. Inconstantia quædam assidua in bonis propositis; quia minimas etiam difficultates horremus. Hinc Spiritus sanctus ait: *Vult & non vult piger.* 6. Immoderata diffidentia de nobis ipsis, quam aliquoties humilitatem interpretamur, quod potius meminerimus imbecillitatis nostræ, quam potentia divina, qua non satis nitimur. Denique venimus aliquoties usque ad salutis nostræ desperationem, quam velut impossibilem spectamus. Et verò ijs, qui salutem suam promovere cupiunt, dici potest, quod Judas Machabæus militibus suis dicebat: si quis hinc invenitur ignavus, aut timidus, ante prælium hinc discedat; apertus enim nobis non est. Ut salutem æternam consequamur, necessarium est violentos animi motus vincere, grandes difficultates superare, functiones operosas obire. An totum hoc convenit cum ignavia, & desidia?

Examina te, ut videas, quantum tibi hujus vitij adhareat, & quos effectus in te proferat, ut ijs medearis.

Vult, & non vult piger: anima autem operantium impinguabitur. Prov. 13. 4.

Noli esse piger, noli breviter laborare: æternam vitam daturus est tibi Deus.

Aug. Serm. 2.

DIES.

DIES XII.

De Spectaculis.

I.

PLures comœdiam, aliâque similia spectacula innocentes animi remissiones esse credunt. Verùm, possuntne animi remissiones, quæ spiritui Christianismi contrariæ, omnibus periculosæ, & apud plures sceleratæ sunt, innocentes esse? an non Christianus per Baptismum sæculi pompis renuntiavit? ubinam verò sæculi pompæ insolentiùs dominantur, quàm in hujusmodi spectaculis? quid tibi comœrcij est, dicebat Tertullianus, cum pompis diaboli, quibus tam solenniter renuntiasti in Sacramento fidei tuæ? qui delectari potes hisce actionibus, quas Religio tua damnat? in quibus approbantur, & quodammodo consecrantur vitia, quæ cum horrore spectare debes? spiritus Christianismi spiritus est puritatis, modestiæ, demissionis, orationis, pœnitentiæ, & mortificationis: quid huic spiritui magis adversatur, quàm id, quod in hisce spectaculis exhibetur? renuntia dignitati Christiani, si spiritu ejus cares, si spectaculis præsentem te sistis,

C 5 quæ

October.

quæ animo tuo sensus inspirant, ad eò illi oppositos?

II. Spectacula toti mundo periculosa sunt: quid enim in ijs spectatur? Pudor, puritas, & modestia ludibrio habita, & ob hoc ipsum contemptui exposita; contra verò gravissima scelera artificiosè palliata, & ornata, cupiditates periculosissimæ, & fallacissimæ, omnis generis amœnitatibus vestitæ, magnis exemplis comprobata; fieri potest, ut ea cum omnibus hisce lenocinijs non placeant animis, jam aliunde ad ea plus nimio pronis? quid in ijs spectatur? voluptates sceleratæ omnibus suis illicijs exornatæ, omnibus ijs, quæ earum horrorem incurrere possent, nudatæ. Quid in ijs spectatur? res in seipsis periculosæ, eoque magis periculosæ, quò magis affectionibus ea spectantium conveniunt. Possuntne virtus, & innocentia è tot laqueis, qui eis tenduntur, se extricare? solidissima virtus in solitudine tutam se non credit; ecquid fiet in medio tot discriminum tantò magis formidandorum, quantò avidius quæeruntur, & ut videtur, non nisi ad interitum quæeruntur?

III. Verùm, estne peccatum mortiferum ad comœdias accedere? quænam hæc quæstio, si à Christiano proponatur? quis

du.

dubitet, quin plures per hoc graviter peccent? sed peccatum cum sit, si-
ve leve, satis est ad permovendum Chri-
stianum, ut illas vitet; qui flagitium ca-
pitale sibi fugiendum solummodo statuit,
brevi in id labetur. An non satis est ad
vitandam actionem aliquam, eam Deo di-
splicere? an Deo placere potes, si comœ-
diæ spectator assistas? potes quidem, si a-
ctio nec pia, nec impia sit; cum omnis a-
ctio indifferens referri ad Deum possit, &
ab eo remuneratio peti. An verò comœ-
diam offerre Deo auderes? an cælum, quòd
comœdiam spectâris, à Deo petere? si hoc
non auderes, actio indifferens non est: si
actio indifferens non est, tum vitiosa sit,
necesse est; medium enim non invenies.
Potestne quis sine peccato, peccandi occa-
sioni se exponere? an non comœdia talis
occasio est? num à virtute tua satis tutum
te credis? an verò ei diffidis? si tutum te
credas, temeritas est. Esne verò inno-
cens, temerarius cum sis? qui nimium sibi
pollicetur, lapsui proximus est. Si tibi-
met ipse diffidis, an non peccati reus es,
dum in occasionem te conijcis, in qua te
labi posse prævides? annon experientia
debilitatis tuæ hac in re cautum, & pru-
dentem reddere te deberet?

October.

Statue, quocunque obtentu hujuscemodi spectaculis nunquam assistere.

Ignorans, quòd ad vincula stultus trahatur, donec transfigatur sagitta guttur ejus; veluti si avis festinet ad laqueum, & nescit, quòd de periculo animæ illius agitur. *Prov. 7. 22. & 23.*

Quid tibi cum pompis diaboli, adversus quas in signaculo fidei ejurasti? *Tertull.*

DIES XIII.

De Dubio, quod habere debet anima remissa, an sit in statu gratiæ.

I.

GRandem formidandi, nòsque submissè gerendi causam habemus, quòd polliceri nobis non possimus, nos in statu gratiæ esse constitutos: sed magnam habere causam hac de re dubitandi, magis adhuc arrogantiam nostram comprimit. Homo fervens timet, ne non sit in gratia; multò tamen magis sperat, quàm timeat; idcirco, quòd rationes habeat sperandi, se in statu gratiæ esse: ideòque ipsius timor animum ejus non frangit. Homo verò igna-

vvs

us magnas habet dubitandi rationes, an ^{October} in gratia sit constitutus: itaque ei longè magis timendum, quàm sperandum. Quid terribilius? ut primùm gratia animam aliquam ingreditur, Spiritus sanctus in ea, velut in templo suo residet. At habemúsne causam nobis persuadendi, Spiritum sanctum in anima tepida reside- re? Spiritus enim sanctus spiritus est purus, ardens, vehemens; anima tepida carni addicta, sensibus dedita, frigida, socors. Quomodo igitur Spiritus iste purus animam carni, & sensibus devotam incolere potest, cùm ipsemet id se posse, neget? quomodo Spiritus tam ardens morari in animo penitus glaciato poterit? quomodo Spiritui isti tam vehementi cum tanta socordia convenire? si verò dubitandi datur locus, an Spiritus sanctus habitet in anima tepida, an non etiam dubitandi locus est, an anima tepida sit in gratia; quæ vinculum illud est, quo Spiritus sanctus, cum illa unitur?

II. Gratia est animæ nostræ, quod anima est corpori nostro. Hæc est ejus forma; est, ut ita dicam, animæ nostræ anima. Anima in corpore nostro continuum est actionum vitæ naturalis Principium; gratia in anima nostra debet esse principium

October,

pium continuum actionum vitæ supernaturalis. Si in corpore aliquo nullum amplius vitæ naturalis motum aduerto, causam habeo judicandi, animam inde excessisse, ac proin corpus mortuum esse. Si in anima quadam nullum signum animadverto hujus vitæ divinæ, hujus vitæ supernaturalis, an non pariter habeo rationem judicandi, gratiam ab ea recessisse, animamque mortuam esse? jam verò, ubi sunt actiones vitæ supernaturalis in anima tepida, & socordi? si ea mentem suam scrutetur, si in actiones suas inquiret, potestne sibi polliceri vel unicam earum verè supernaturalem esse; cujus Deus unicum principium sit, & finis? an non omnes ejus actiones à natura, à proprio genio, animi motione, consuetudine, vanitate, respectu hominum proficiscuntur? potestne vel unica earum gratiæ tribui? O quantum hac de re dubitandi locus est!

III. Medium ipsum, quo anima tepida, & ignava ad recuperandam gratiam utitur, Sacramentum nempe poenitentiae an istam dubitandi præbet, an istam gratiam possideat. Poenitentiae juncta debet esse contritio vel perfecta vel imperfecta, sincera tamen tunc etiam, cum quis de peccatis duntaxat levioribus se accusat. Hæc enim

enim si absit, Confessio vel nulla, vel sacrilega est. Uterque dolor animæ tepidæ ex æquo difficilis est, quod ad peccata venialia attinet. Infernus unicum ferè motivum est, quod permovere potest animam ad concipiendum dolorem adeò duram, ut est anima tepida. Et tamen is saltem directè motivum esse non potest doloris imperfecti de noxis levioribus. Contritio perfecta difficilior adhuc ei accidit: nam denique dolor ob Deum in rebus etiam levioribus offensum, ob hanc solam rationem, quòd id Deo displicuerit, res est ab amore proprii commodi tam aliena, & perfecta, ut animæ etiam ferventissimæ ulterius progredi non valeant? quomodo igitur id speremus de anima languida, minusque fideli, quæ peccatis venialibus torquet, & consultò à se admissis, satis ostendit, se non magnopere dolere de infelicitate, Deo displicendi? annon hæc, Domine, ansam mihi præbent, si ignavus sim, de bonitate pœnitentiarum mearum dubitandi, & timendi, ne ipsum medium, quod mihi suppeditasti, gratiam recuperandi, ob fœcordiam meam aliud non sit, quàm occasio eam perdendi? mihi meq; machinandi &

October.

Inquire in Confessiones tuas, in quibus te non nisi de peccatis levioribus accusas, ut videas, an polliceri tibi possis, te sincerum dolorem habere.

Non permanebit Spiritus meus in homine, quia caro est. Gen. 6. 3.

Nescit tarda molimina Spiritus Sancti gratia. Ambros.

DIES XIV.

Deus Suum Nobis Amorem testatur, cum nobis adversa submittit.

I.

DEus suum in nos amorem testatum facere melius non potest, quam res adversas nobis immittendo; idcirco, quod eæ nobis cogitationes de salute nostra suggerant. Quemadmodum prosperitas, & voluptates efficiunt, ut salutis obliti eandem negligamus, sic calamitates, & ærumnæ nos compellunt, ut de ea cogitemus. Si mundus ridet, nobisque blanditur, tunc eum amamus, ei nos addicimus, ejus bonis, & delicijs, quæ nobis affert, fascinari nos patimur. An non homo suis bonis penitus immersus, delicijs suis innatans, salutem, Deumque suum, & unà seipsum obli-

oblivioni dat? at ubi calamitas ingruit, ubi mundus nos persequitur, qui eum amare, qui ejus bonis affici, animumque ejus affigere possumus, cum illorum vanitatem experientia ipsa nobis demonstret? cor nostrum vivere non potest, quin aliquid amet. Itaque si mundo amplius non afficimur, probe dispositi sumus, ut ad Deum revertamur. Ut primum liberi sumus curam alicujus fortunæ, cui fidere amplius non possumus, probe dispositi sumus ad cogitandum de salute nostra. David quantumcunque Sanctus grandem ferre prosperitatem haud potuit, gravia peccata perpetravit, quia nimium evasit felix. Verum sicut prosperitas ipsum prostravit, ita calamitas eum erexit: *Conversus sum, inquit, in ærumna mea, dum configitur spina.* Et alibi: *tribulationem inveni; & nomen Domini invocavi.* Prosperitas nimia Salomonem idololatram reddidit; sed, quæ ejus fuit infelicitas, felix semper fuit: idcirco non factus est poenitens, Quando salutem tuam neglexisti, Dei tui oblitus? an non hoc contigit in delicijs, & prosperitate? quando de tuo ad Deum reditu cogitasti? nunquid in calamitate?

Psal. 31. 4.

Psal. 114. 4.

II. Deus nunquam melius suum in nos amorem testatur, quam ubi nobis ærumnas

D

mnas

Oktober.

mnas submittit, quòd eæ nobis media præbeant salutem nostram operandi : ut salutem nostræ studeamus, oportet peccata, quæ admisimus, expiare, & ab ijs, quæ perpetrare possumus, nobis cavere. Hæc duo commoda calamitas affert. Necessum est, ut peccatum puniatur, vel à Deo vindice, vel ab homine pœnitente. Si Deus ejus puniendi curam nobis committeret, vel è nimia indulgentia nobis parceremus, vel imprudente ardore modum excederemus : sed prævertenda duo hæc incommoda ; Deus, qui novit, quid ferre possimus, ærumnas nobis immittit peccatis, & necessitatibus, & viribus nostris congruas. Plus non requiritur, quàm ut ijs nos submittamus : atque hoc ipse contentus est. Quid faciliùs juxtà, ac tutius ? sed & in posterum peccata vitare oportet, & ad hoc calamitates magno nobis subsidio sunt. Bonis nostris fuisset abusi ; Deus ea nobis adimit ; immoderatum erga creaturas affectum habuisset ; ijs nos Deus privat. Sanitate nostra malè usi fuisset ; Deus nobis immittit morbos, qui eam nobis eripiant. Quot peccata hac agendi ratione non impedit ? quantopere non obligamur ita nos gerere, ut eum offendere nequeamus ? Misericors es, Domine.

mi.

mine, dicebat S. Augustinus, cum hoc mo- October.
do nos affligis: atque hoc considerato ille,
cuj difficile accidat tibi se submittere, me-
retur, ut eum non affligas.

III. Deus amorem in nos suum nun-
quam magis demonstrat, quam dum ca-
lamitates nobis immittit: istæ enim veluti
prædestinationis nostræ signa, & pignora
salutem nostram in tuto collocant: *Quos Rom. 8. 17,*
prædestinavit conformes fieri imaginis filij sui.
Et quid nos adeò cum Christo Cruci affixo
conformes reddit, ut ærumnæ? imò idem
Apostolus ait: *Si cum ipso patimur, & con-*
glorificabimur. Si nunc cum ipso Crucem 2. Tim. 2. 12.
sustinebimus, & coregnabimus. Idipsum
nobis Christus pollicetur, cum ait: *Beati, Matth. 5. 12*
qui lugent, quoniam ipsi in cælo consolabuntur.
Beati, qui persecutionem patiuntur propter ju-
sticiam, quoniam ipsorum est Regnum Cælorum.
Hujus ipsi securi sunt. Poterátne Chri-
stus clariùs nobis testari, calamitates esse
prædestinationis nostræ pignora, easque
perfectam nobis salutis nostræ certitudi-
nem polliceri? Qui hoc non credit, fi-
delitatem Dei in dubium vocat. Si verò
Dei fidelitatem in dubium vocamus, pro-
fectò ethnici sumus.

Judicium nunc fer de zelo, quem habes, sa-
lutis tuæ ex amore, quo calamitates amplecte-

D 2

ris

October,

ris ; cùm hæc media tibi suppeditent salutem tuam
vacandi, eamque ad felicem exitum perducendi.

Si tamen compatimur, & conregnabimus. Rom. 8. 17.

Hæc est via vitæ, tribulatio præsens, via gloriæ, via regni. Bern.

DIES XV.

Meliùs nunquam nostrum in Deum amorem testamur, quàm si calamitates cum gaudio amplectimur.

I.

SI Deum propterea amamus, quia nobis benefacit, amor noster proprii commodi spirat cupiditatem; ac proinde timendum, ne tunc magis, vel certè non minùs divina beneficia, quàm Deum ipsum amemus. Verùm, si tunc Deum amamus, cùm duriùs nos tractat, cùm nos affligit, planè ostendimus, ipsum à nobis amari. Si bonorum nostrorum participes reddimus eos, quos amamus, ostendimus, nos eos præferre bonis nostris, quibus nos ipsorum gratiâ privamus. Sed, ubi ipsorum gratiâ libenter mala toleramus, monstramus, eos à nobis sincerè amari, idcirco, quod

il-

illos nobis ipsis præhabeamus. Omnia alia Obober.
nostri in Deum amoris argumenta, aut imbecillia sunt, aut certè dubia. Imò Dæmon quoque; ut imminueret laudes, quibus Deus ornabat Jobum, dicebat: cur Domine Jobum tanti æstimas, quòd te amet, dum opibus affluit? quis enim hoc non faceret? sed eum non nihil acerbius percutere; tum experire, an amor ipsius tot inter ictus constans perseveret. Deus ipsum reapse percussit; at quo effectu? Jobus manum percutientis se osculatus est; qua re diabolus adedò convictus est, Deum à Jobo sincerè amari, ut Deus illius insolentiæ insultans, dubij, & exprobrationum ejus injustitiam demonstrârit.

II. Deus humani cordis percussus non solum ejus amorem, sed amorem constantem, & generosum ambit. Calamitatibus experiri non cessat illos, quos peculiariter amat, & à quibus singulariter amari vult. Quò magis eos amat, quò magis amari ab ipsis cupit; eò pluribus eos ærumnis affligit, ut non modò ipse sciat, sed toti mundo demonstrat, se ab ipsis amari, atque ita amari, ut omnibus alijs præferatur. Amari vult amore longè diverso ab illo, quo in res creatas ferimur. Res creatas, Magnates,

October,

Principes amamus, quia beneficia ab eis speramus. An verò hos amamus? nequam, sed eorum beneficia. Ut primum nullum amplius speramus, amor noster exspirat. Sed amare Deum, ubi nos affligit, non tantum adorare, sed tenerè exosculari manum ferientem, hic est amor peculiaris, & quo in creaturam non ferimur. Hoc est Deum, ut Deum amare. Ita Servator noster, cum ad hortum olivarum ascenderet cruciatibus suis facturus initium, ut cognoscat mundus, aiebat, quia

Joan. 14. 31.

diligo Patrem; & eum diligo propter ipsum, eamus ad bibendum Passionis calicem, quantumcunque is amarus sit; quandoquidem is à Patre meo pròdit, qui mihi occasionem præbet, amorem meum ipsi testandi, dulcis mihi evadit. Sic Christus Patrem suum amavit. Sic Deus amandus est. Num sic eum amas?

III. Omnes Sancti, qui Deum multum amârunt, multum quoque amârunt ærumnas. Sic Paulus omnem suam gloriam ponebat in amandis propter Christum ærumnis, in ijs totam suam collocabat felicitatem. S. Franciscus Xaverius affirmabat, homini, qui Christum sincerè amaret, vitam sine cruce quavis cruce gravio- rem esse. S. Theresia, quam Seraphinum hu-

humana carne indutum jure dixeris, *October;*
quámque hodie Ecclesia veneratur, incom-
parabilis illa Christi amatrix, illa Cruci
affixa, Dei Cruci affixi sponsa asseverabat,
in intensissimo illo desiderio, quo Deo
in Cælo frui ambiebat, nihil vitam sibi
reddere tolerabilem, nisi occasiones, quæ
sibi suppeditarentur, amore sponsi sui
multa patiendi. Negabat insuper, ut ve-
ras filias à se agnosci Moniales suas, quæ
crucem non amarent. Indefinenter ex-
clamabat: *aut pati, aut mori.* Infelicem
judicabat diem illam, qua nihil pro Deo
tolerabat. Sed fuitne vel unicus talis in
ipsius vita? an non semper patiebatur vel
ob hoc tormentum, quòd à Deo suo exul
degeret, vel ob illud, quòd non satis pro ip-
so pateretur? quinam animi sensus? quan-
ta generositas? quantus ardor? si cor meum
ijs non inflammatur, an non id mera gla-
cies est?

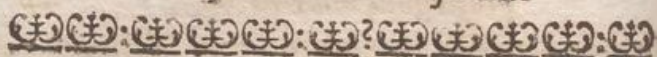
*Confer te ad S. Theresiam, ut tibi obtineat
modicum quid amoris illius generosi, quo ipsa
ardebat, ut eo impellaris ad amandum Deum,
& calamitates propter Deum.*

Superabundo gaudio in omni tribula-
tione nostra. 2. Cor. 7. 4.

Ubi amatur, aut non laboratur, aut la-
bor amatur. *Aug.*

D 4. DIES

October.

DIES XVI.

Frequentes in Peccatum Relapsus pœnitentiam ferè impossibilem reddunt.

I.

Hebr 6 v. 4. **I**mpossibile est, inquit Apostolus, qui semel sunt illuminati, & prolapsi sunt, rursus renovari ad pœnitentiam. Quàm terribilis sententia adversus eos, qui sæpè in peccatum recidunt. Cur ad eam non contremisicamus, cum Deus ipse eam per Apostolum pronuntiârit? si fides nos obligat ad ei credendum, ratio ad ejus veritatem comprehendendam impellit: relapsus voluntatem peccato vinculis tam validis alligant, ut ea rumpere difficillimum sit. Actus frequentati sive boni, sive mali consuetudinem virtutis, & vitij procreant, hoc solo discrimine, quòd mali faciliùs, validiùsque habitum vitij procreant, quippe, qui sensibus nostris magis conveniunt, & inclinationibus animi nostri corrupti magis sint accommodati. Verùm actus ab homine, qui in statu gratiæ erat, frequentati, ut in relapsibus accidit, plus facilitatis,

&

& virium habent ad habitum contrahendum, quia plus habent luminis, & ob hoc ipsum plus etiam malitiæ, & acriorem stimulum ad malum perpetrandum. Sic peccati frequentiores actus habitum conflant; habitus dein, inquit S. Augustinus, mutatur in necessitatem; & hæc necessitas pœnitentiam ferè impossibilem reddit. Quàm terribilis relapsuum effectus!

II. Crebri in peccatum relapsus pœnitentiam reddunt impossibilem, cum media reddant inutilia. I. Nobis eripiunt desiderium, hisce medijs utendi; sive, quòd experientia, quam habemus de modico effectu, quem hæc media à nobis usurpata habuère, eorum nobis fastidium pariat, sive, quòd gratiam toties aspernati, & veniã nobis concessã abusi eam petere vereamur, spemque ejusdem obtinendæ amiserimus. Atque ita infelicem necessitatem incurrimus in peccato perseverandi ob impotentiam, qua laborare nobis videmur ex eo rursus emergendi. 2. Etsi hisce medijs uteremur, probabile est, ea vim ampliùs non habitura. Ejus rei rationem S. Paulus affert: *Peccatores, qui relapsi sunt, inquit, gustaverunt*

Otober.

donum cæleste, quasi dicere vellet: homo, qui postquã è peccato per pœnitentiam iterum surrexit, plurimis, & vivacissimis gratiæ luminibus fuit illustratus, suavitatem doni cælestis gustavit, nec desijt se denuò peccato implicare, nulla ampliùs ratione moveri se patitur, ut ex eo iterum emergat: potèstne majus robur ei suppeditari, quàm illud, quod habuit, cùm adhuc in statu gratiæ esset?

III. Et verò postquam homo peccato suo liber, gratiam recepit, & lumine, quod huic statui conceditur, illustratus penetravit excellentiam, & dignitatem Mysteriorum, quæ Religio nostra proponit, pondus, & certitudinem veritatum, quas ea docet, æquitatem præceptorum, quæ Deus nobis injungit, magnitudinem remunerationum, quas ea observantibus promittit; postquam Deus ipsi degustandas impertijt solidas illas suavitates, quæ in divino cultu inveniuntur: si omnes istæ tam potentes rationes eum coërcere nequivère, quò minùs in peccatum recideret, poteruntne eum permovere, ut è lapsu suo resurgat? quænam alia motiva ipsi afferri poterunt? debèntne impertiri aliæ dulcedines, præter eas, quas jam degustavit, alia mysteria, aliæ veritates, aliæ remunera-

rationes ei proponi? potestne ipsi dici: Ah! **October.**
si scires donum Dei? si gustasses delicias,
quibus ij fruuntur, qui tam benigno Do- **Io. 4. 10.**
mino serviunt. Ipse donum hoc jam qui-
dem cognovit, sed contempsit; delicias
has gustavit, sed eas fastidivit. Invenie-
rune aliquid, quod deinceps ipsum move-
re possit? Ah! Domine, ad hoc necessa-
rium est miraculum gratiae tuae. At, qui
hoc sperare ausim? id non mereor; sed Fi-
lius tuus, Servator meus, id mihi meritis
est.

*statue peccatum sollicitè vitare; sed longè
magis relapsus in peccatum, cum eorum effectus
adeò funesti sint.*

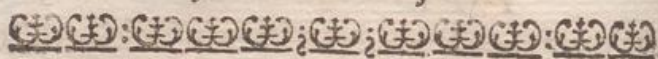
Impossibile est enim, eos, qui semel sunt
illuminati, gustaverunt etiam donum cæ-
leste, rursus renovari ad poenitentiam.
Hebr. 6. v. 4. & 6.

Timeas quidem pro accepta gratia, am-
plius pro amissa, longè plus pro recuperata.
Bern.

DIES

October.

DIES XVII.

De Examine Conscientiæ.

I.

Nihil utilius est, quàm quotidie sub vesperum conscientiam suam excutere: hoc enim est medium efficacissimum, perfectam illam, tam raram, & necessariam sui ipsius cognitionem acquirendi. Assidue in nos ipsos intrare deberemus ad cognoscendas nostras imbecillitates, ut ijs mederi possimus: id saltem facere non negligamus singulis vesperis prius, quàm cubitum concedamus. Aptius nihil est ad nos in hoc spiritu humilitatis continendos, quàm in miserias nostras quotidie inquirere: superbi non sumus, nisi quia nunquam ferè hujus inquisitionis meminimus. Sed hoc examen imprimis necessarium est, ad nos è pravis consuetudinibus extricandos: quemadmodum enim per frequentatos peccati actus eas contrahimus, sic eas destruere non possumus, nisi frequentatis actibus contrarijs, quos elicere in conscientia examine nos oportet: etiam ipsi ethnici hujus examinis necessitatem solonaturæ lumine agnovère. Examina te

ipsum, inquit Sapiëntium quidam, accusa te, *October.*
 reprehende te, condemna te: malus enim
 non es, nisi quia te non cognoscis; neque *Seneca.*
 alia est causa, quòd te non cognoscas; nisi
 quia vitæ tuæ rationem non investigas.

II. Quantopere hoc examine opus est
 Christianis, quorum vita purissima esse de-
 bet? quæ verò hanc vitæ puritatem, hanc
 conscientiaë teneritatem obtinere possunt,
 nisi assiduâ supra animi sui motus vigilan-
 tiâ, & exactâ omnium, quæ in ipsorum
 conscientia geruntur, inquisitione? Ve-
 rùm id, quod hujus examinis necessitatem
 penitiùs ostendit, est, quòd levitas, qua
 laboramus, id omittendi terribiles parere
 effectus possit; cùm id negligendo, salu-
 rem, & æternitatem nostram non rarò in
 discrimen conijciamus. Quàm multi in-
 ferorum cruciatibus torquentur, quòd
 praxin adeò sanctam neglexerint? quos
 repentina mors in statu peccati lethiferi
 dormientes obruit, & simul ad inferorum
 barathrum præcipitavit? si isti sub diei se-
 rum in conscientiam suam inquisissent, &
 contritionis actum, quæ examinis pars est
 sumè necessaria, elicuissent, peccati sui ve-
 niã obtinuissent, & sic infelicitatem æternã
 prævertissent. Quàm funesta negligentia!
 Ah! infelices isti eam per totam æternita-
 tem deplorant!

III. Con-

October.

III. Conscientiam suam excutere non sufficit, sed eam bene excutere oportet: neque contenti inquisitione superficiali, quæ ad nihil servit, nisi ad inutiliter nos occupandos, in nosmetipsos seriò descendere, & mentem nostram scrutari funditus debemus. An non signum est, te id debito modo non peragere, quod post tot examina intimas mentis tuæ latebras tam parum cognoscas? Non satis tibi sit, in peccata duntaxat graviora inquirere; quædam enim, etsi minus gravia sint, periculosiora tamen sunt. An non perfunctoriè solummodò percurris tot peccata omissionis, tot infidelitates in gratiam divinam, tot peccata, quibus deditus es, & ad quæ committenda animi propensio te impellit, tibi que abscondit, iisque larvam inducit, tot vanitates secretas, tot hominum respectus, tuique ipsius amores, qui optimas actiones fædant, fructumque bonorum tuorum operum tibi suffurantur? peculiarem diligentiam impende concipiendo vivo de peccatis tuis dolori; præcipuè verò statue, firmiter, & efficaciter vitam tuam emendare; nec generali proposito peccata fugiendi contentus, illi, cui magis obnoxius es, vitando, & quærendis, adhibendisque medijs ab ijs te liberandi te impende; fac etiam, ut
nul-

Nullus errorum tuorum sit impunitus; at- OCTOBER.
que hac de causa semper aliquam tibi pœ-
nitentiam injunge.

*Statue nunquam cubitum concedere, prius-
quam conscientiam tuam probè excusseris.*

Statue tibi speculam; pone tibi amari-
tudines, & dirige cor tuum in viam rectam.
Jerem. 31. 21.

Aliena discurrentes, propria non aspi-
cientes. *Chrysof.*

DIES XVIII.

De Modo Officia sua adun- di, & obeundi.

I.

Officium nullum, nisi Deo vocante, ad-
eundum; ipse enim Dominus noster
est; ipse est nobiscum pro libitu agere.
Itaque ad id accedendum cum intentione
pura; cum enim Deus finis noster sit, ad i-
psam omnia dirigere nos oportet. Ad id
accedendum naturæ donis, & capacitate
necessaria instructum; homo, qui versa-
tur in munere, cujus incapax est, à via sa-
lutis aberrat. Si ad id accesseris necessa-
rijs dotibus ornatus, considerare te in illo
debes, ut Dei vices gerentem. Unde se-
qui-

October.

quitur 1. Non ferendum, ut quid in officio tuo contingat, quod honori divino adversetur. 2. Grandem tibi zelum esse necessarium, divinam gloriam, quantum penes te est, promovendi: id si negligas, prævaricator es. 3. Ea, quæ Dei sunt, omnibus alijs, etiam tuis, qualiâcunque ea sint, præhabenda, tæque paratum esse debere, ad ea, si id gloria Dei exiget, immolanda. 4. In exercitio muneris tui, in curis, quas in te suscipere obstrictus es, negotiorum tuorum, fortunæ, familiæq; tuæ, non agendum spiritu avaritiæ, vel ambitionis, neque ex motivo honestatis mundanæ, nec ex desiderio æstimationem tibi comparandi, neque ex affectu purè naturali; sed ut satisfacias voluntati, & dispositioni Providentiæ divinæ, quæ, cum huic muneri te applicarit, vult, ut eo ritè fungaris.

II. Persuasum tibi esse debet, tibi, quantumcunque momenti statûs, vel muneris tui negotia sint, aliud longè gravioris momenti negotium incumbere, nempe salutis tuæ. Unde sequitur. 1. Nunquam suscipiendum esse negotium, quantumcunque utile, & gloriosum id videatur, si id salutis tuæ repugnet. *Quid enim prodest homini, inquit Servator, si mundum universum lucretur, animæ verò suæ detrimentum*

Luc. 9. 25.

rum patiatur? 2. Sequitur, omnia alia negotia servire debere negotio salutis, ita ut hoc illis semper præhabeatur, & primas curas, præcipuumque studium sibi vendiceret. 3. Sequitur, omnia alia negotia ad hoc referenda, idcirco, quòd non modò summi omnium sit momenti, sed insuper finis aliorum esse debeat. 4. Sequitur, tam multa negotia non suscipienda, quamvis in se ipsis bona, ut ijs obruaris, & curæ salutis tuæ tantum tribuere temporis nequeas, quantum tanti ponderis, & difficultatis negotium exigit; nempe quotidie dimidium saltem unius horæ, quo in te redeas, aliquas horas singulis septimanis, queis in te ipsum inquiras, & singulis annis aliquot dies pro sacro quodam secessu.

III. Applica te muneris tui functionibus sollicitè, sine tamen anxietate, & animi inquietudine. Conare observare regulam S. Ignatii, agendi nimirum pro tua parte omnia eâ animi contentione, quasi negotium à te solo penderet; &, ubi omnia præstiteris, ita tibi diffidere, ac si omnia non nisi à Deo penderent, réque ipsi pro felici rerum exitu penitus committere. Opus est magna prudentia, & sensu valdè recto, ut cognoscas, quid in negotijs gerendis à te, & quid non à te pendeat; ut in

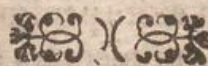
Octobes.

uno fortiter agas, & in altero Providentiæ divinæ modestè te submittas. Eorum, quæ ad exercitium muneris tui pertinent, nihil negligito; nec merum laboris, nec oblectationis amorem ad eò tibi dominari permittes, ut vel studio fugias, vel cum mærore amplectaris labores illi annexos. Nihil unquam perfectè ages, nisi munere tuo cum voluptate fungaris: atqui eo cum voluptate nunquam fungèris, nisi muneris tui capacissimus sis. Studiosissimus esto omnes observandi regulas; atque eum in finem labora, ut ijs probè sis instructus. In rebus dubijs Deum consule, ipsius lumen posce, id, conscientiamque tuam sequere, & praxin eorum, qui homines præ reliquis probi censentur.

Sedulò examina tuam in obeundo munere tuo agendi rationem, ut videas, an has regulas observes.

In omnibus operibus tuis præcellens esto. *Eccles. 33. v. 23.*

Memento proinde, non dico semper, sed interdum, reddere te ipsum tibi, utere tu quoque te inter multos. *Bern. de Confid.*

DIES

DIES XIX.

De Vigilantia Christiana.

I.

Homini Christiano nihil magis necessarium est, quàm vigilantia assidua. Sic Christus assidue nos hortatur: *quod vobis dico, omnibus dico: vigilate.* Oportet
I. Vigilare, ut nos tueamur à fallacijs cordis nostri: quod, cum ipsummet decipiat, nos quoque decipere nititur. Hinc fit, ut nobis persuadeamus, timiditatem ingenitam esse timorem Dei; horrorem effectuum peccati, horrorem esse ipsius peccati, virtutis æstimationem esse sincerum virtutis amorem; sensum gratiæ consensus esse gratiæ præstitum; velleitates, ut vocant, esse voluntatem; desiderium vitæ emendandæ esse veram emendationem. Atque ita blandimur nobis de vera poenitentia, cujus non nisi speciem habemus. Diffidentia præcautionis nomine venit, astutia nomine prudentiæ; timiditas nomine demissionis, ignavia moderationis; tolerantia vitiosa amicæ conniventia; indignatio, zelotypia, & iræ vehementia appellatur zelus, superbia, & arrogantia

Quæber,

tia alicujus sæminæ, & honestas prorsus mundana virtutis locum obrinet; amor periculosus æstimationis nomine palliatur; occupatio vana strictæ obligationis nomine venit; & in periculo tantummodò mali versari nobis videmur, cum jam profundè malo ipsi impliciti sumus. Quis rueri se potest ab omnibus hisce fallacijs cupiditatis ad nos decipiendos ingeniosæ, nisi continua super motus cordis nostri vigilantia? verùm si hoc cor, dum opitulanti vigilantia rationis nostræ deberet, ad nos perdendos cum nostra cupiditate conspiceret, quid ab eo nobis expectandum? Vigila proinde, mi Deus, super nos, & pro nobis.

II. Vigilare nos oportet, ut nobis caveamus à laqueis, quos omnes res creatæ nobis tendunt, & ab omnibus objectis, quæ nos circumdant: omnia vel ob imbecillitatem, vel corruptelam nostram, nobis esse peccati occasio, & ad malum nos impellere videntur. Amici nostri nobis adulantur; inimici ad iram nos provocant; res amœnæ nos fascinant; odiosæ nos seditiones reddunt; potestas nos extollit; subjectio molestiam nobis parit; prosperitas nos emollit; calamitas affligit, otium languidos reddit, labor opprimit, divitiæ

insolentes, paupertas querulos facit; si ^{October} tentamur, animum despondemus, si tentationis immunes sumus multum nobis ipsis tribuimus. Et sic, inquit S. Augustinus, undique laqueis cinctos nos invenimus; omnesque res creatæ, quæ factæ non erant, nisi, ut ad Deum nos eveherent, ab eo nos removent ob perversitatem, quam peccatum originarium cordi nostro indidit; & cum illæ creatæ sint, ut nobis essent salutis media, ejusdem nobis fiunt obstacula. Nihil est, excepta vigilantia Christiana, quod hanc perversitatem reparare, nosque aliquo modo primæ originis nostræ felicitati restituere queat. Sine hac quivis homo dicere cum infelici Cajno potest: procul recessi à præsentia tua, animum meum dissipando, & in res creatas effundendo; hæ mihi funestæ evadent ob lethiferas plagas, quas infligent cordi meo, quod defendere se non potest: quia nec Deo, nec mihi attendit, in qua tamen vigilantia omnes meæ vires consistunt.

III. Tertiò vigilandum, ut tuti simus ab hostium cum visibilium, tum non visibilium invasionibus: cum quibus enim hostibus pugnandum nobis non est? quantas insidias nobis non struunt? caro hostis domesticus tantò magis formidandus,

quantò minùs eum formidamus; quin imò amamus, & fovemus, quantas quotidie plagas nobis non infligit, nisi à clandestinis ejus conjurationibus cum hostibus nostris nobis caveamus: hic ipsis in cor nostrum aditum præbet per sensuum nostrorum portas, quas ipsis aperit, nisi per assiduas vigilias eos ingressu prohibeamus. Mundus, qui voluptatibus suis nos fascinat, suis axiomatis nos pervertit, promissis decipit, & per viam amœnã ad præcipitium abducit. Denique hostis ille potens, vigil, crudelis, astutus, qui mille nobis retia tendit. Decetne, ut minùs vigilantes simus pro salute nostra, quàm ipse in æternam nostram perniciem? quò fit, ut nos homines tranquillitati, vel miserandæ potiùs stupiditati indormiamus, ubi de salute nostrã obtinenda agitur; cùm diabolus quiescat nunquam, ubi de nostro agitur interitu?

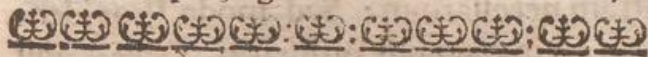
Pete à Deo, ut suppleat negligentiam tuam, tibi que, & pro te vigilet.

Quod autem vobis dico, omnibus dico: **Vigilate.** *Marci 13. 37.*

Vigilemus super omnia opera nostra, ne vel omittamus, quod præceptum est, vel, quod est prohibitum, committamus.

Bern.

DIES

DIES XX.

De Verbo Dei.

I.

VERBUM Dei audire debemus. *Qui ex Deo est* (id est , prædestinatus) inquit Christus , *Verba Dei audit* : adeoque Verbi divini audiendi studium , juxta mentem Servatoris certum Prædestinationis signum est. *Propterea vos* (Verba Dei) *non auditis* , exprobrat Christus Judæis , *quia ex Deo non estis*. Hinc merito dixeris fastidium Verbi divini audiendi Reprobationis esse signum. Verbum æternum carnem humanam assumpsit , ut salutem æternam nobis afferret , eamque per Verbum temporarium nobis attulit : *Verba mea* , inquit , *Spiritus & vita sunt*. Sic Apostolus verbum Dei appellat *Verbum salutis*. Christus Dominus in mundum venit mediatoris functionis munere , Deoque nos reconciliaturus : sed reconciliavit nos per Verbum ; hinc etiam Doctor gentium id appellat Verbum reconciliationis. Salutem consequi non valemus absque fide : sed Verbum Dei cordibus nostris fidem inserit. Gratia instrumentum est ad salutem nostram

Posuit in nobis Verbum reconciliationis.

2 Cor. 5. 19.

Quomodo credent ei, quem non audierunt.

Rom. 10. 14.

October,

stram necessarium: Sed modo Providentiæ divinæ agendi ordinario Deus, qui gratiam justificationis, quam in Baptismo accipimus, aliquibus aquæ guttis committit, gratiam ad bonam frugem redeundi Verbo Dei affixit. Verbum interius, nempe gratia plerumque conjunctum est Verbo Dei exteriori. Si Magdalena Verba Christi non audisset, peccatrix mansisset, Deus Conversionem divi Augustini affixerat prædicationi S. Ambrosii. An non & tua affixa est huic concioni à te neglectæ?

II. Verbum Dei audire satis non est; sed id bene, & ut Verbum Dei audire oportet: *Gratias agimus Deo*, dicebat S. Paulus fidelibus Thessalonicensibus, *sine intermissione, quoniam, cum accepissetis à nobis Verbum auditus Dei, accepistis illud, non ut verbum hominum; sed sicut est verè, Verbum Dei, qui operatur in vobis, qui credidistis. Si persuasum nobis esset, Deum esse, qui nobis loquitur per os concionatoris, quemadmodum ipsemet id affirmat, quanta cum reverentia id non audiremus? Legato alicuj Principis sui nomine loquenti idem habetur honor, qui ipsemet haberetur Principi, si is præsens adesset. Concionatores, inquit Apostolus, legati sunt Christi.*

1. *Thessal.*
10.

Qui vos audit, me audit Luc. 10.
v. 16.

pro Christo
legatione
fungimur.
2 Cor. 5.

Christi. Anne levitas illa, qua quidam October,
 laborant, traducendi, criminandique con-
 cionatores, convenit cum illa reveren-
 tia, quæ Iesu Christi legatis deberur? si
 Verbum audimus concionatoris, veluti
 Dei Verbum, cum attentione id audiemus.
 Annon homo aliquis, cui Rex loqui di-
 gnaretur, animadversione dignus esset,
 si illi dorsum verteret cum famulorum a-
 liquo confabulaturus? an nos minùs rei
 sumus, si mentem à Verbo Dei, quod audi-
 mus, sponte abstractam, frivolis, & for-
 san malis rebus occupamus? cor est, ad
 quod concionator loquitur: *Ponite in cordi-*
bus vestris. Inquit Servator. Si cor, præ-
 sente corpore absens est, quomodo id
 Verbo Dei moveri potest? denique, si ver-
 bum concionatoris, ut Verbum Dei, con-
 sideremus, tum id cum docilitate audiemus.
 Imaginemur nobis, Patrem æternum no-
 bis æquè, ac discipulis Christi dicere: ipsum
 audite. Hic filius meus est, qui loquitur,
 hunc audite, huic credite.

Luc. 10.

v. 44.

III. Non satis est, Verbum Dei bene
 audire, sed fructum ex eo capere oportet.
 Hoc est divinum illud semen, quod ipse
 Dei Filius in corda nostra spargit, ut fru-
 ctum centuplum ferat. Væ tritis illis viis,
 animabus videlicet dissipatis, in quibus

E 5

ne

October.

ne quidem germinat fermen, à diabolo, qui cordibus hisce dominatur, ablatum. Væ terris illis aridis, & proin sterilibus, hoc est, cordibus inconstantibus, quæ una, eademque die elabi sibi patiuntur bona proposita, quæ concione animante concepere. Væ terris illis, quæ obsitæ sunt spinis, semen Patris-familias suffocantibus, cordibus nempe, quæ bonis terrenis immoderate addicta, aut mille frivolis implicata sunt negotijs, quorum amore negotium salutis penitus negligunt. Verbum meum, inquit Servator, vos judicabit, si ex eo fructum non capiat: *Verbum meum*, inquit per os Prophetæ, *non revertetur vacuum*: sed effectum suum certissimè habebit; si cor vestrum non emolliat, tum illud obdura-bit; si vos non reddat justos, justitiam certe meam manifestabit, vos verò condemnabit. Ah! Domine, si Verbum tuum semper est efficax, saltem efficax non sit ad pariendum effectum tam funestum.

Iſa. 43.

v. 11.

Examina te super amore, quo Verbum Dei prosequeris, & super modo, quo illud audis, & quos progressus ex eo facias.

Qui ex Deo est, Verba Dei audit. Io. 8. 47.

Tu laudas tractantem, ego quæro facientem. Aug.

DIES

DIES XXI.

De Necessitate Meditationis.

I.

QUàm modica fides est inter Christianos! modica hæc fides est origo ple-
rorumque nostrorum vitiorum, oblivio-
nis Dei, & neglectus salutis nostræ, in quo
vivimus; non quòd fide penitus deficia-
mus, aut de Religionis nostræ veritatibus,
& Evangelij axiomatis reapse dubitemus,
sed hæc veritates supponimus, nec vivæ
eas fide credimus, nec accuratè expendi-
mus, vel certè non penetramus. Verùm
quid fidem nostram reddere vivam, & a-
ctuosam potest? nisi seriæ considerationes,
quas in oratione instituimus? difficile est,
ut, cum eæ tanti sint momenti, quanti re-
vera sunt, si penitus inspiciantur, ani-
mum nostrum non magnopere pulsent;
neque ad manum operi admovendam, ne-
que mores nostros emendandos nos com-
pellant. An non meditatio est, quæ hæc
veritates penetrare, & probare nos do-
cet? sic dici potest, quòd, sicut fidei defe-
ctus origo est peccatorum in plerisque
Christianis, sic origo modicæ fidei, sit exi-
gua

October.

qua cura, quam habemus, meditandi magni momenti veritates ad salutem nostram spectantes. Plerique hominum in mentis percurbatione vivunt, quia sine consideratione vitam transigunt.

II. Impossibile est prosperum rei habere exitum in quodam magni ponderis, & per se difficillimo negotio, praesertim si hostes potentes non minus, quam vigilantes, & astuti eidem adversantur, nisi serio de eo cogitemus, nisi sollicitè quaeramus media obices, qui nobis ponuntur, superandi, & consilia hostium nobis obsistentium evertendi. An non salutis negotium magni momenti negotium est; quandoquidem hic agitur de re tanta, quanta est felicitas aeterna? an non id graves patitur difficultates, ob cordis nostri corruptelam, voluntatis imbecillitatem, mentis caecitatem, cupiditatum nostrarum vehementiam, & pravas consuetudines, ob tot periculosas, in quibus versamur, occasiones? Praeterea, an non Dæmon, mundus, & caro, quibuscum nobis confliendum, formidandi sunt hostes? inveniturne quis iis potentior, vigilantior, & in perniciem nostram callidior? an igitur nobis polliceri felicem rei successum in negotio tam difficili possumus, sine attentione singulari ad nosmet

iplos observandos, ad omnes gressus bene Octobris
dirigendos, ad hostium nostrorum versu-
tias, omnesque laqueos, quos ipsi nobis
rendunt, detegendos? an non hoc est, quo
se meditatio occupat?

III. Dæmon haud ignarus, quanti ad
salutem nostram meditationis usus intersit,
sibi non deest, quin multos vanos obten-
tus nobis suggerat, queis ab ea nos aver-
tat. Aliqui impedimentum adducunt ne-
gotiorum, quod ipsis tempus non conce-
dat meditandi. Frivola sanè ratio. In-
cumbitne nobis gravioris momenti nego-
rium, quàm illud salutis nostræ? quis Chri-
stianorum id negare, imò dubitare de hoc
ausit? si verò meditatio medium est neces-
sarium ad finem hunc feliciter consequen-
dum, estne excusatione dignus, qui eam
negligit, quantiscunque demum distentus
sit negotijs? alij excusationis loco afferunt,
ingenij, & imaginationis suæ vivacita-
tem, qua incapaces reddantur uni se rei af-
figendi: verùm si hujusmodi homines pro-
lixæ meditationis capaces non sunt, quas-
dam saltem instituere considerationes po-
terunt. Vivacitas certè ingenij, & ima-
ginationis eos non impedit, ubi magni mo-
menti negotium habent, quò minus ani-
mum reflectant ad media, queis juvari
queant

October. **O** queant ad obstacula, quæ successum impedire possint, evitanda, & superanda. Cur non id ipsum possent pro salute sua? vide, quò referatur tota meditatio, quæ ab ipsis exigitur.

Statue quotidie saltem horæ quadrantem tribuere meditationi, vel piæ, & consideratæ lectioni.

Nisi, quòd lex tua meditatio mea est, tunc fortè periissem in humilitate mea. *Psal. 118. 29.*

Intellectus cogitabundus est principium omnis boni. *S. Aug.*

DIES XXII.

De Conformitate, quam habere nos decet cum interno animi sensu Iesu Christi.

I.

*Eph. 4.
v. 24.*

Induite novum hominem, inquit Apostolus, qui secundum Deum creatus est, in justitia, & sanctitate veritatis. Homo iste novus alius non est, nisi Christus ipse. Qui verò novum istum interioremem hominem induemus? per Conformitatem perfectam, quam cum ipso acquiremus. Hæc est similitudo interior, quæ imitationis nostræ fractus esse debet: ac quid est Spiritum Chri-

Christi habere? est idem de rebus sentire, **October.**

& judicare, quod ipse; est earundem rerum studio teneri, quarum ipse; est idem amare, quod Christus; est eadem habere principia, & finem actionum suarum, quem ipse habuit. Ex his regulis collige, an Spiritu Christi animeris, an id ipsum spectes, an Christianus sis. *Rom. 8. v. 9.* *Si quis autem spiritum Christi non habet, hic non est ejus. Non est Christianus.* Potésne Spiritum Christi habere, si Spiritum mundi habes illi à natura oppositum? & si Spiritum Christi non habes, ésne Christianus?

II. Ut Spiritum Christi habeas, habere te oportet eisdem animi sensus, quos Christus habuit, de rebus judicare, sicut Christus de illis judicavit. Christus judicavit, veram sublimitatem consistere in humilitate, vel hanc esse regiã ad illam perveniendi viam; felicitatem Christiani in rebus adversis, veras divitias in paupertate, vel separatione à bonis terrenis inveniri; id, quod coram hominibus magnum est, coram Deo abominabile esse, locum postremum primo præhabendum; Is necessarium esse duxit, sibi ipsi renunciare, animam suam perdere ad comparandam ei felicitatem æternam; se ipsum verè amare, esse se odisse illo odio, quod vel causa, vel effectus est amoris, quo

quo

October. quo in Deum ferimur. Habésne de hisce rebus eisdem animi sensus, quos Christus? idémne de iis iudicium fers, quod ipse? Examina teipsum, scrutare cor tuum, quin tibi blandiare; si inveneris te idem cum Christo sentire, Spiritum Christi habes; & verus Christianus es. At si cor tuum contrarium tibi respondet, Spiritu Christi cares. Si verò Spiritu Christi cares, ésne Christianus? si Christianus non es, quis igitur es?

III. Spiritum Christi habere, est earundem rerum affici studio, quarum ipse afficitur; est amare, quod ipse amat: is amavit ærumnas, paupertatem, & sui contemptum non amore sensibili, sed amore æstimationis, non quòd eæ in seipsis amore dignæ forent; sed quòd essent media, summè idonea ad promovendam Patris sui gloriam, & hominum salutem: si Spiritum Christi habes, nec tamen ita animo comparatus es, ut ærumnas, & tui despicientiam ames, sicut ipsius exemplum ad eas amandas incitare te deberet, saltem æquo animo eas tolerato, quas divina Providentia tibi submittit, vel gloria Dei, proximi salus tolerandas suadebit. Spiritum habere Christi, est habere idem principium, eundémque finem actionum tuarum, quem
Chri-

Christus. Quodnam est actionum Christi principium? gratia, & charitas; estne hoc actionum tuarum principium? quisnam finis actionum Christi fuit? gloria Patris æterni. Estne hic etiam finis tuarum? si ita res se habet, Spiritum Christi habes; sin verò; non habes, nisi Spiritum tibi proprium, nisi Spiritum mundi, nempe Spiritum Reprobationis.

Examina te super his regulis, quin tibi assentis, ut videas, an Spiritum Christi habeas, id est, an verè Christianus sis.

Induite vos novum hominem, qui secundum Deum creatus est in justitia, & sanctitate veritatis. *Ephes. 4. 24.*

Quis beatam vitam arbitretur in iis esse, quæ contemnenda esse docuit Filius Dei. *Aug.*

DIES XXIII.

De Pietate Erga Beatissimam Virginem.

I.

Pietas erga Beatissimam Virginem hæreticis superstitio est, ingenijs stoicis ineptiæ, novatoribus imprudentia: sed veri Christiani solidissimam esse pietatem credunt

F

dunt

October.

§2 *Considerationes Christianæ.*

dunt. Ea est solidissima, cum nitatur
firmissimo fundamento, quod est Christus.
Ea est illud Evangelij ædificium, quod,
cum supra petram sit extructum, nec ven-
tis, nec fluctibus, quibus verberatur, con-
cuti potest. Accedit consensus omnium
ferè fidelium, qui ad Beatissimam Virgi-
nem tot modis honorandam, suamque fi-
duciam in ejus protectione ponendam, ad
opem ipsius in omnibus suis necessitatibus
implorandam conspirant. Consensus u-
nanimis Sanctorum Patrum ad elogia ei-
dem concinnanda, ad tantas prærogati-
vas ei tribuendas, ad Christianos ad ejus
cultum animandos, eamque reconciliatri-
cem apud Filium suum eligendam: zelus,
quem Ecclesia præsefert, ad hanc pieta-
tem filiis suis inculcandam, ad cultum
peculiarem ei accersendum, ad Mysteria
ejusdem honoranda, ad tot Festa ad ejus
honorem instituenda, ad templa adeò ma-
gnifica extruenda, ad tot Religiones, qua-
rum scopus est Beatissimæ Virgini servire,
eamque venerari, instituendas. Denique
multitudo ferè innumera miraculorum,
quæ Deus quotidie patrat in bonum eo-
rum, qui ad Beatissimam Virginem con-
fugiunt, totidem sunt argumenta, quæ so-
liditatem istius pietatis satis, superque de-
mon-

monstrant. Qui hisce se non submittit, *October,*
vel cæcus, vel obstinatus, vel hæreticus
est.

II. Soliditas verò hujus pietatis in eo
consistit, quòd peculiariter nos obliget ad
Sanctissimam Virginem imitandam. Imita-
tio virtutum ipsius cultus est gratissi-
mus, quem ei exhibere valemus: omnis
cultus, qui eò non collimat, vel supersti-
tio, vel occupatio inanis est. Vicijs, quæ
ipsius virtutibus penitus adversantur, sese
dedere, dum ignavis eam precibus colimus,
est eam labijs honorare, corde verò
debitam ei venerationem negare. Salutem
æternam consequi non possumus, si Chri-
sto similes non sumus, sed, medium tu-
tum, & facile ei nos similes reddendi, est
Mariam imitari; hæc enim perfectum est
Eclypon divini hujus Prototypi. Forsan
lux, qua Christus circumfunditur, oculo-
rum nostrorum aciem perstringeret, si in-
spicimus intueremur: conijciamus proin-
oculos in Mariam, fidele hoc Eclypon;
hæc imbecillitati nostræ magis congruet.
Sic enim fiet, ut Matris lineamenta in no-
bis exprimendo Filio perfectè similes eva-
damus. Hæc non minùs, quàm Aposto-
lus, sed majori jure nobis dicit. *Imitato-
res mei estote, sicut ego Filij mei.* Imò plus

October.

faciet, quàm S. Paulus; nam, cùm nos ad sui imitationem invitet, certissimè gratias nobis impetrabit ad se imitandam necessarias.

III. Conari debemus omnes Beatissimæ V: virtutes imitari, nobisque persuadere, Filium ejus nobis dicere, quod Deus Moyfi dixit: *inspice, & fac secundum exemplar*, virtutum mearum, quod tibi veluti prototypon proponere debes, ut omnes ejus virtutes tua vivendi ratione exprimere studeas; præsertim verò tres, quæ illi præcipuè cordi fuere. Prima est Mariæ Puritas. Virgo omnium creaturarum purissima tolerare non potest cor impurum: & licet omne quidem peccatum horreat, præcipuè tamen libidinis vitium averfatur. Humilitas secunda est Virtus, quam singulariter imitari in Beatissima Virgine oportet. Hæc nec Mater Dei, nec sublimissima creaturarum effecta est, nisi, quia fuit humillima. *Ex humilitate concepit.* Hinc æquè, ac Filius ipfius nobis dicit: *Discite à me, quia humilis sum corde.* Hæc magis se accommodat humili peccatori, quàm justo superbo. Hunc enim superbix suæ relinquit, cùm illi conversionem ad bonam frugem accersat. Tertia, & præcipua virtus, quam in Maria imi-

imitari nos oportet, est amor in Filium suū. **October.**

Hæc Filium suū infinities plus amat, quàm seipsam; imò nil, nisi ipsum, vel propter ipsum amat: quidquid pro nobis agit, ad amorem hunc cordibus nostris inferendum collimat si; consilijs ipsius non respondemus, nihil de reliquo ab ea expectemus.

Examina te super tua in Sanctissimam Virginem pietate. Ea enim solida non est, nisi ad imitandas ipsius virtutes tendat.

Ego Mater pulchræ dilectionis, & timoris, & agnitionis, & sanctæ spei. **Eccli. 34. 24.**

Imitari non pigeat, quod celebrare delectat. *Aug.*

DIES XXIV.

De Castitate.

I.

Castitas est virtus, quæ nos SS. Angelis æquales reddit. Illorum castitas felicitior, nostra generosior est. Illi carnem non habent, quam impugnent, nos eam habemus. Nos puritatem nostram in medio tot hostium, nisi per magna certamina, è quibus pauci admodum recedunt victores, conservare non possumus. **Virgini-**

October.

ras proximos nos Deo reddit : in Deo ipso, inquit S. Ambrosius, Prototypon quærit. Pater æternus Virgo, & Pater est. Idcirco Deus carnem humanam assumpturus è Virgine nasci voluit : Maria, cum Mater Dei salutareretur, & Mysterium hoc capere non posset, quomodo, inquiebat, cum hac Matris dignitate convenire potest Virginitas, quam ego, quocunque demum pretio conservare decrevi. Quantum igitur huius virtutis debet esse pretium, cum Maria adeò illustrata eam ipsi dignitati Matris Dei præhabeat, nolens eam Virginitatis suæ impensis emere? Christus Dominus intimum sibi in terris amicum adsciscere volens inter omnes alios discipulos, Joannem sibi elegit, quòd is Virgo esset. Servator, qui passus est, ut atrocissimæ in se calumniæ conijcerentur, ita, ut seductor, impius, & blasphemus diceretur, tanto tamen honorem castitatis suæ ruendi ardebat studio, ut à suis inimicis hac in re vel modicè se perstringi haud permiserit.

II. Deus animas castas extraordinario amore prosequitur, hinc ipsis peculiaritè sese communicat, arcana sua aperit, suorumque favorum eas participes reddit. Christus multas quidem gratias Petro contulit,

tulit, zelum ejus magnopere probavit; sed Octobea
præter Joannem castum, & Virginem ne-
mini concessum fuit in IESu pectore quie-
scere, divinumque hoc Sacrarium ingredi,
& præcipuorum arcanorum conscium fie-
ri: SS. Confessores, Martyres, Apostoli
magnis gaudent privilegijs; sed nemini,
nisi Virginibus concessum esse videtur,
Agnum sequi, quocunque jerit. Istæ sunt spon- Apo. 14. 6
sæ. Atque hæc illustris dignitas ipsis ubi-
bique aditum aperit. Virginitas est pre-
tiosus ille Thesaurus, cui conservando tot
animæ generosæ sanguinem, & vitam
suam consecrârunt. Conservatio hujus
Thesauri difficilis quidem; sed jactura ir-
reparabilis est. Gratia, ubi perdita fuit,
recuperari potest; sed Virginitas recupe-
rari nunquam potest. Et tamen tam fa-
cile nihil est, quàm eam amittere. Ni-
hilominus hunc Thesaurum periculo aded
temerè exponimus, &, ut videtur, eum
amittendi occasiones studio quærimus,
nósque felices reputamus ob jacturâ, quam
sanguineis lacrymis deplorare deberemus,
cùm ea sarciri nulla amplius ratione
queat.

III. Si vel modicum fidei, & rationis ha-
bemus; nihil negligendum, quo puritas
conseruetur. Si ea Thesaurus est, circum-

October.

ferimus eum in vasis fragilibus. Plus non requiritur, quam ut fallente vestigio cadamus, & cadendo hæc vasa adeo debilia frangamus, ac Thesaurum iis contentum perdamus. Quam præcautus foret homo, qui pretioso Thesauro oneratus, & per media præcipitia, vias difficiles, & lubricas ambulare cogereretur? an nos minus cautos esse decet, cum undique cincti simus præcipitijs, & laqueis, quos inimici nostri castitati tendunt? pleraque, quæ cernimus, sermones, quos audimus, totidem sunt laquei, quos diabolus nobis parat, nisi assidue nobis invigilemus, nisi omnes gressus nostros observemus; quot passus faciemus, tot lapsus erunt; qui nobis castitatem, gratiam, animam, & Deum nostrum, eripient. Heu me! tot Sancti speluncis sese inclusere, tot puellæ claustra quotidie ingrediuntur, tot alij ad servandam castitatem sanguinem suum fuderunt, & nos vel minimam occasionem paulo gratiorem immolare, vel levissimam nobis vim inferre non vellemus, sensibus nostris custodiendis, objectis periculosis declinandis, aut evitandis socijs, qui castitati nostræ funesti esse possunt.

Cum

pro singulis anni diebus. 89

Cum Sapiens nos doceat, nos, nisi Deo largiente, continentes esse non posse, puritatem assidue à Deo flagitemus. October.

Scivi, quoniam aliter continens esse non possum, nisi Deus det. Sap. 8. 21.

Gravem Castitas sortita est inimicum, euj semper resistitur. Aug.

DIES XXV.

De Zelo.

I.

Zelum non minus, quam charitatem habere obligamur: siquidem, quod calor est igni, id zelus est charitati: adeoque sicut, ubi calor non est, ibi nec ignis esse credendus est; ita, ubi zelus non invenitur, ibi nec charitas esse censenda est. Zelum erga proximum habere me oportet, si amorem erga Deum habeo. Hunc amorem testari debeo Dei gloriam promovendo; qui verò gloriam ejus promovere possum, nisi laborem, ut eum homines agnoscant, & ament. An non hoc est zeli negotium? si Deum amo, amo etiam id, quod Deus amat, idque eo modo amo, quo ipse amat: atqui Deus proximum

F 5 meum

October.

Io. 21. 17.

meum infinite amat; & ipsius amor eò spectat, ut nihil omittat, quo is salutem æternam consequi possit: an non igitur, si Deum amo, proximum meum amare, omnémque lapidem movere me oportet, ut ejus saluti consulam? Christus Dominus cujus nostrum dicit, quod olim Petro: *Si amas me, pasce oves meas.* Hoc est: tantum age, quantum poteris pro salute fratrum tuorum: id autem facies, si me amas. Non amas me, si id negligis, quantumvis id, interposito etiam juramento asseverares.

II. Si animarum pretium cognoscere-
mus, anne zelus pro earum salute nos deficeret? an verò id ignorare possumus, cum videamus, quanti eas Deus aestimet: ipsius hac de re judicium judicij nostri regula esse debet. Quidquid Deus, sive naturam, sive gratiam spectemus, facit (& quid non facit?) ad animarum salutem collimat. Si Filium suum mittit in mundum, si vult, ut is in cruce moriatur, salutem animarum intendit. Filius Patris sui voluntati hac in re, quocumque demum id stet pretio, acquiescit, quia ego cognosco Patrem meum, & scio, quid ei placeat, nempe
Io. 10. 15. *ut animam ponam pro ovibus meis.* Zelum, & amorem suum erga animas ostendit in parabola boni Pastoris, per incensum studium,

dium, errabundam quærendi ovem, per **October,**

gaudium, quod præ sefert, eâ inventâ,
per fervorem, quo discipulos suos invitat,
ad rogandum Patrem suum, ut operarios
in vineam mittat; eosque urget, ut ipsi-
met in ea laborent; per commiserationem,
quam ostendit, dum videt tot populos ve-
lut oves pastore destitutos; per desiderium
vehemens, quo ardet, cruciatuum suo-
rum bibendi calicem, quantumcunque a-
marum, quod is saluti nobis sit futurus.
Denique per sancta illa desideria, quibus
crucem suam amplexatur, quod ea salutis
nostræ futura sit instrumentum. Possu-
músne intueri magni æstimationem, amo-
rem, & zelum, quo Deus animas profecu-
tus est, quæque pro earum salute egit, &
passus est, & eas non magni æstimare, nec
eas amare, neque parati esse ad omnia
præstanda, & subeunda, ut earum saluti
consultamus? ah! Domine, si zelo deficio,
causa est, quod amore tui caream.

Matth. 9.

38.

III. Si Christum amamus, possumúsne
sine dolore intueri tot animarum jacturam,
quas ipse tam tenerè amavit, & sanguine
suo redemit? an non possumus saltem ali-
quot conatus adhibere, ad impediendum
earundem interitum: *Cadit asina, & est, qui
sublevet eam. perit anima; nec est, qui adjuvet
eam.*

gam.

Oktober.

cam. Querebatur S. Bernardus. Infi-
 tus, proh dolor! animarum numerus in
 infernū quotidie præceps ruit; & quis eas
 à lapsu inhibere nititur? si cæcum aliquem
 in præcipitium quoddam jam jam dela-
 psurum cernimus, clamore ipsum dehorta-
 mur, & ad eum retinendum accurrimus.
 Tot homines vel cætos, vel insanos cer-
 nimus, qui fratres nostri sunt, furiosè ad
 infernum properantes: an non vel sola hu-
 manitas nos obligaret, ut ijs acclamare-
 mus, eosque infinitorum malorum, qui-
 bus sese implicant, admoneremus? quid
 igitur charitas efficere non debet, quæ haf-
 ce animas, velut Christi sanguine redem-
 ptas considerare nos jubet? possumusne
 cum languore, & tranquillitate intueri a-
 nimas sanguine tam pretioso tinctas in
 flammis sempiternas ruere? si ad eas ju-
 vandam vitam nostram immolare necessum
 foret, possemusne, si vel modicum chari-
 tatis erga Christum haberemus, nobis im-
 perare, ut ijs non opitularemur? at mine-
 ribus impensis succurrere illis possumus;
 & otiosi tamen earum causâ nec minimum
 laboris in nos suscipere volumus. Verùm
 tranquillitas, mi Servator, super interitu
 animarum tantopere tibi dilectarum mei
 erga te languidi amoris est signum. An
 verò

verò languor iste, cum amore, quem tibi *Octobes.*
debeo, convenire potest?

*Inquire, ut cognoscas, an salutis animarum
zelum habeas, & inde iudicium fer de tuo in
Deum amore.*

Tabescere me fecit zelus meus, quia ob-
liti sunt verba mea. *Psal. 118. 139.*

Ad hoc amicum amas, ut tecum amet
Deum. *Aug. Hom. 38.*

DIES XXVI.

De Exercitio Zeli.

I.

PLerique nomine zeli intelligunt virtu-
tem solis viris Apostolicis propriam,
vel alijs certè ultroneam, cum tamen om-
nes illum non minùs exercere sint obstri-
cti, quàm ipsammet charitatem, cujus il-
le necessarius est effectus. Zelus non est
sine charitate; sed neque charitas absque
zelo; *Deus*, inquit *Spiritus sanctus, man-*
davit unicujque de proximo suo; modo tamen
diverso. Viris, qui publico quodam
funguntur munere, vel authoritate pol-
lent, hac authoritate, quam in alios habent,
non utendum, nisi in eorum salutem. Sic
Parens necessariò obstrictus est familiæ suæ
stu-

October.

studere salutem, ad filiorum suorum educationem incumbere; curare, ut domestici sui bene instruantur, pièque vivere doceantur; qui si defectu hujus curæ peccent, & pereant, tum parens hic, vel Dominus pro illis redditurus est rationem: ac proin eorum salutem negligere non potest, quin propriam in discrimen conijciat; harum enim animarum jactura æternam ipsi quoque perniciem certissimè accerset. Deus ipse per Prophetam dicit: tu reus es de morte eorum: tu respondebis de animabus eorum.

Isa. 9, 20.

II. Persona publica habere zelum debet erga omnia, quæ ad ipsius officium spectant, & eò usque illum extendere, quò ejus se potestas extendit. Ea reddere debet rationem omnium publicorum scelerum, quæ non impedit, quæque idcirco sibi persuadet esse sine remedio, quia ipsa est sine zelo. Inveniret sanè media, malo occurrendi, si æquè de ipsius fortuna, ac de salute animarum ageretur, si æquè ageretur de bono Principis, à quo pender, ac de honore Dei agitur. Quantumcunque in se bona esse videatur, si alijs bona non est, à Deo mala esse censeretur. Effet procul dubio sancta, si vitam ageret privatam; sed quia publicam agit, reprobabitur;

tur;

rur; damnatio aliorum, quam non impe-
 dit, propriam ipsi accerferet. Præcipue ve-
 rò Pastores animarum zelum habere obli-
 gantur: nam Christus peculiariter illis præ-
 cipit, ut oves suas pascant: *Pasce oves meas.*
 Is istos interfectores æstimat illarum, quas
 pabuli defectu perire passi sunt: *Non pavisti,*
 inquit ipsis: *occidisti.* Eheu! si anima pro-
 pria tantum nobis facessit negotij, quan-
 tum erit onus, de aliarum salute reddere
 rationem? an igitur mirandum, si viri san-
 ctissimi tam gravi oneri se subdixerunt?
 sed an non mirandum, quòd homines à
 sanctitate penitus alieni, si vel modicum
 rationis habent, aut fidei, id muneris am-
 bire audeant?

III. Homines etiam privati zelum ha-
 bere tenentur; sed alia ratione. Corre-
 ctio fraterna omnibus, nemine excepto,
 incumbit, ubi ea utilis esse potest: & sem-
 per ferè utilis est, si fiat cum moderatione,
 cum mansuetudine, & Spiritu charitatis.
 Si viderem hominem in abyssum quan-
 dam, jamjam lapsurum, quin de pe-
 riculo cogitaret; an non mors ipsius mihi
 imputari posset, si eum periculi non admo-
 nerem? amica admonitio, quam ei tempo-
 ri dabo, interitum impedire alicujus ani-
 mæ potest; sùmne coram Deo insons,

si

October.

si eâ supersedeo? zelus quispiam est omnibus hominibus communis. Atque hic alius non est, quàm studium, bono alijs exemplo prælucendi. Exemplum hominis virtutis studiosi, plus aliquoties boni præstat, quàm verba sacri cujusdam oratoris; id enim est exprobratio tacita, sed efficax, à qua minùs abhorremus, plusque proficimus. Divus Franciscus, cum in publicum prodiret, modestia, & humilitate sua concionabatur. Denique, quemadmodum preces instrumentum sunt potentissimum ad salutem animarum promovendam, sic & preces ille zelus sunt, quem omnes omnino homines exercere possunt; præsertim sacræ illæ Virgines, quæ à mundo separatæ præcipuam suam occupationem in oratione constituunt; istæ exemplo S. Theresiæ animatæ, mundi flagitijs frequenter ingemiscere debent, & ferventes, assiduâsq; preces Deo offerre pro peccatorum ad bonam frugem reductione, quæ non rarò precum animæ cujusdam ignotæ, & ferventis effectus est.

Statue habere tantum zelum, quantum tibi conditio tua permittit; in quocunque demum statu vivas; eum exercere exemplo, & oratione potes.

Man-

Mandavit illis, unicujque de proximo October.
suo. *Eccli. 17. 12.*

Debemus Deo incomparabiliter plus,
quàm nobis, fratri autem, quantum no-
bis ipsis. *Aug. de Trin.*

DIES XXVII.

De Visitatione Sanctissimi
Sacramenti.

I.

Beneficia, quæ Deus nobis contulit, nos
obligant, ut Dominum nostrum su-
per altari in Sanctissima Eucharistia resi-
dentem frequenter visitemus. Deus è
cælo in terram venit nos quæsiturus; &
nos ad ipsum aliquoties invisendum vix
pedem movere sustinemus. Is nostri a-
more in Sanctissimo Sacramento in nihi-
lum quasi se reducit, & nos per nostram
assiduitatem, & reverentiam, ei tantam
sui abjectionem compensare non cogita-
mus. Is nostri amore millenis in eo inju-
rijs se exponit; & nos eas sarcire non o-
mnibus viribus contendamus? si nobis in-
dicaretur, Christum in unico totius Vni-
versi loco, quantumcunque remoto, in-
veniri, nullus foret Christianorum, ut ut

G

mo-

October.

modicum fidei haberet, qui non sponte longinquum iter in se susciperet, ad eum invisurus. Is adstat nostris januis, domi nostræ, si in Religiosa Sodalitate vivimus, versatur; & nos tantum laboris subire volumus, ut eum ibi quæramus. *Non relinquam vos orphanos*, dicebat Christus discipulis suis; *sed ero vobiscum, usque ad consummationem sæculi*. Is illis, & nobis quoque promissa servat, semper nobiscum est; sed quàm raro nos cum ipso sumus. In tot locis, quot sunt Ecclesiæ, invenitur; verùm ad suam, nostramque confusionem frequenter ibi deseritur.

II. Amor, quem Christo debemus, nos obstringit, ut ipsum in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento frequenter visitemus, Si fidum, & generosum habemus amicum, an non crebrò ad ipsum invisimus, præsertim si nobis vicinus est? an non volupe nobis est cum ipso versari, & colloqui? nunquam loquendi argumento cum homine summopere nobis charo destituimur; & si hoc nobis deesse posset, rædium tamen in ejus familiaritate versandi, nos haud subiret; ipsum videre, ab eoque videri, scire, nos ab ipso amari nobis sufficit; hoc contenti sumus. Si igitur sincerè, tenerèque Christum amamus, an molestum nobis

bis

bis accidat, ipsius consuetudine frequen-
ter uti, & colloquia cum ipso miscere?
Deo jucundum est cum hominibus agere,
& sermocinari: *Deliciae meae esse cum filiis
hominum.* Et hominibus molestum sit,
cum Deo suo agere, & colloqui? quanta
caecitas! an non amor Christum compellit
ad patranda infinita prodigia, ut ubique
locorum, quod nos conferimus, invenia-
tur; ut, quocumque negotia nostra nos vo-
cant, dum ab amicis avellimur, solatium
habeamus Christum inveniendi, & ama-
billissima ipsius consuetudine fruendi, at-
que ipsum velut amicorum intimum con-
sulendi, ejus voluntatem cognoscendi,
necessitates nostras ei proponendi, & so-
lamen, opemque impetrandi.

III. Utilitas nostra nos obligat ad Do-
minum nostrum in Sanctissimo Sacramen-
to frequenter visitandum. Is ibi residet,
ut preces nostras audiat, in afflictionibus
nos soletur, nobis in necessitatibus suc-
currat, lumina sua nobis imperriat, amo-
re suo nos inflammet, gratijs suis nos cu-
mulet. Quanta igitur bona, quantos
thesauros ibi invenire non possumus? si
tam generosi non sumus, ut Christum in
Sanctissima Eucharistia amantis, gratique
animi impulsu visitemus, saltem id a-

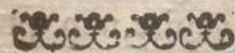
October.

gere propter utilitatem nostram debemus. Si Princeps aulico cujdam paulò diutiùs, & familiarìus aures præbet, quanta gratia! quid is non agit, quò Principem sibi demereatur, atque inde fructum referat? an ergo minùs utilitatis à Christi favore nobis expectandum? ubi de æterna felicitate, vel miseria agitur? an non felicitas, & infelicitas perpetua majoris sunt ponderis, quàm frivola fortunæ nostræ commoda? an id, quod momento evanescit, in comparationem venire cum eo potest, quòd æternùm durat?

Statue non committere, ut dies prætereat, qua Sanctissimam Eucharistiam non visites semel saltem, si in sæculo degis, & sæpiùs, si in Religiosa Sodalitate vivis.

Non te pigeat visitare infirmum, ex his enim in dilectionem firmaberis. *Eccli. 7. 39.*

Currunt multi ad diversa loca pro visitandis Reliquijs Sanctorum; & ecce apud me præsens es in altari. *Imit. Christi l. 4. c. 1.*

DIES

DIES XXVIII.

De Amore Dei.

I.

AMOR Dei primas ubique habere debet.

Itaque si Deum verè amo, plus eum amare debeo, quàm meos proximos, amicos, fortunam, quàm vitam denique meam; ita, ut paratus sim, omnia potiùs perdere, quàm offendere, & perdere Deum meum, ita, ut etiàm odium in ea concipiam, & ut verà mala horream, si ab amando Deo me impediunt, aut si me periculo exponant ejus jacturam faciendi. Consilium hoc illo Christi axioma nititur: *qui non odit Patrem suam, & Matrem suam, adhuc autem, &*

Luc. 14. 26.

animam suam, non est me dignus. Homo, qui Deum amat, non solum omnia sua bona, quàm amorem Dei, potiùs perdere, sed & omnia mala perferre paratus esse debet; ut non minùs, quàm S. Paulus exclamare queat: *quis me separabit à charitate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio?* Certus sum, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque virtutes poterunt nos separare à charitate Dei, quæ est in Christo Iesu, Domino nostro. Sic animo

Rom. 80. 35.

G 3

Com-

Oaober. comparatus est, qui super omnia Deum amat. Sic & comparatus esse quis Christianus debet. Num sic animo affectus es? Eheu! minima diaboli tentatio, minimum commodum, minimum voluptatis illicium te quotidie à Deo tuo separat. Et his non obstantibus dicere non vereris, Deum à te super omnia amari, ejusque amorem primas in corde tuo sibi vindicare?

II. Amor Dei influere debet in omnia. Sine charitate nihil habeo, nihil sum, cum charitate omnia habeo, omnia sum. Quid

Addo charitatem, pro sunt omnia, detrahe charitatem, nihil sunt care
va. aug.

1. Cor. 13. v. 2. & 3.

quid in charitate non fit, quantumcunque bonum, esse videatur, coram Deo nullius est meriti. *Si habuero omnem fidem, inquit Apostolus, ita, ut montes transferam, & si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas; & si tradidero corpus meum, ita, ut ardeam; charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest.* Verum cum charitate omnia habeo, omnia possum, & nihil mihi constat. Si Deum amo, omnia habeo; omnes virtutes possideo: habeo fidem, spem, patientiam, prudentiam, fortitudinem, constantiam, humilitatem, zelum denique habeo: verbo, nulla virtutum mihi deficit. Sed charitas non tantum omnes mihi virtutes largitur, sed meas etiam virtutes exaltat, earum pretium auget, earum

rum mihi meritum accersit: aliae virtutes quidem juvare me possunt, ut ad Deum perveniam: at charitas sola Dei possessionem promeretur, sola ipso fruitur. Deum amare, Deum possidere, Deo frui, an non est id, quod hominem in caelo beatum reddit? an non igitur Paradisum caelestem terra facit? cum charitate non omnia duntaxat habeo; sed & omnia possum: Res difficillimae homini Deum amanti videntur faciles; quae alijs impossibilia creduntur, impossibilia ei non sunt; gravissima pro Deo tormenta perpeti, si Deum ardentem amamus, gaudere, & triumphare est. Quid agere, quid tolerare non possumus, si verè Deum amamus? si parùm propter te agere, si parùm propter te pati volo, mi Deus, inde oritur, quòd parùm te amem.

III. Amor Dei omnia moderatur; à charitate dirigi omnia debent. Virtutes ipsae in vitia degenerarent, bona opera in peccata verterentur, si hujc regulæ forent contraria. Pietas evaderet superstitio, oratio in occupationem inutili, austeritates in imprudentiam, zelus in iracundiae imperus migrarent. Omnia charitati submittere se debent; Deus vult, ut me gratum benefactoribus præbeam; verùm,

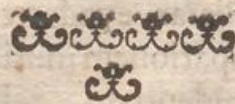
October.

si hæc grati animi significatio impellit ad aliquid, quod charitatem Deo debitam offendat, tum ea vitiosa evadit. Amor, & obedientia erga parentes officia sunt homini à natura insita; si verò obstaculo sunt charitati; si mei parentes aliquid petunt amori, quem Deo debeo, adversum, amor, quo in illos feror, fit scelus, obedientia evadit prævaricatio, parentes mei fiunt mei inimici, ac proin eos non solum amplius amare non possû, sed odisse debeo.

Hactenus visus tibi es Deum amare. Vide, an amor tuus erga ipsum, omnibus eum præhabeat, influat in omnia, dirigat omnia. Hoc si non fiat, quàm dubius est amor tuus!

Si habuero fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum. *1. Cor. 13. 2.*

Sectamini charitatem, sine qua dives pauper est, cum qua pauper dives est. *Aug.*

DIES

DIES XXIX.

Christus est Pastor Bonus.

I.

Ego sum pastor bonus, inquit Christus. Hiscce ipsius verbis credere quidem possemus; vult nihilominus eorum veritatem nobis demonstrare per curam, quam suscipit, omnes boni pastoris partes erga oves suas implendi. 1. Quemadmodum omnes perfecte cognoscit, sic earum quamque nomine suo compellat, eisque loquitur eo modo, ut vocem ipsius intelligant, & ab alijs distinguant. 2. Ante eas vadit, ut eas ad pingua educat pascua, ubi eas non tantum verbo, suaque gratia pascit, sed & propria carne nutrit. 3. Eas fortiter a luporum rabie, furumque fallacia tuetur. 4. Aberrantes zelo admirando quaerit, quin ab infidelitate ipsum deserendi, aut ab earum pertinacia ipsum fugiendi absterrent se patiatur. 5. Ubi eas invenit, tam benigne eas tractat, ut nec errorem ipsis exprobrat, quem tam boni pastoris ductui se subtrahendo admisere, nec laborem, quem ipsi creavere.

Io. 10. 11.

Proprias oves vocat nominativo. Ibid.

Ibid.

Non rapies eas quisquam de manu mea.

Nonne dimittit nonaginta novem in deserto & vadit ad illam, qua perierat.

Luc. 15. 46

G 5 II. Quia

October.

*Imponit in
dum:ros suos
gaudens
Luc. 19.*

*Congratula-
mini mihi.
quia inveni
voem meam
ibid.*

*Ego veni, ut
vitam hā
beant, & a.
bundantius
habeant.*

Io. 10. v. 10.

II. Quia verò aberrando fatigatæ sunt, iisdem opitulaturus, difficultatem reditûs, & labores, quos ambulando, & ad ovile suum revertendo subituræ essent, minuit, easque, licet labores ab ipso aberrandi propriâ sponte susceperint, humeris suis imponit adeò lætus, quòd illas caulæ suæ restituisse possit, ut omnes alios felicitatis suæ participes, neminẽque eju dem ignarum esse velit. Denique charitati, generositatiquẽ erga oves suas eousque fræna laxat, ut curas, & labores suos eis impendere non contentus, vitam etiam suam pro illis immolare cupiat, ut, sicut ipsemet ait, vitæ corporis sui jacturâ, eis vitam animæ, & quidem vitam abundantem, & æternam afferat. Et sanè, an non omnia erga nos boni pastoris implet munerâ? sed, possumusne dicere, nos veras ipsius oves esse? agimusne talem vitam?

III. Quoties, mi Divine Pastor, amabili tuæ directioni sequendæ adeò me subduxi, ut misera etiam cæcitate me crederem ductui furis cujusdam, diaboli videlicet, vel mundi, qui me non alium in finem ad se pellexit, quàm ut me perderet, & jugulareret? quoties me quæsisisti? & quoties ego sollicitudinem tuam in me quæ-

querendo contempsi, laborésque tuos in- October.
útiles reddidi? tu nihilominus animum
non despondisti, Domine. Jam probè a-
gnosco præteritos meos errores; & per
confusionem, atque dolorem, quem de
peccatis meis concepi, ac per sin-
cerum desiderium, quo flagro, ad te re-
deundi, sentio, defatigationes tuas non
penitus fuisse inutiles. Tuum est operi
tuo coronidem imponere, accommodan-
do te imbecillitati meæ; & cum ad eò de-
bilem me inveniam, ut, ubi ad te redeun-
dum, ne gressum quidem ex me movere
queam; arripe manum meam, vel potiùs,
humeris me tuis impone in ovile tuum de-
laturus, in quo perleverare statuo, spe tre-
tus, me nunquam amplius inde recessu-
rum.

*Dic frequenter cum Propheta: erravi Domine, Psal. 118.
sicut ovis, quæ perijt: sed, nisi ipsemet me qua- v. 176.
ras, ad te redire non possum.*

*Bonus pastor dat animam suam pro ovi-
bus suis. Ioan. 10. v. 11.*

*Verè pastor bonus, quia plus suas oves,
quàm se amavit, & morti se tradidit, ut
nos à morte revocaret. Aug. Serm. 99.*

DIES

October.

DIES XXX.

De Providentia Dei.

I.

Providentia divina disponit omnia, eaque disponit suaviter juxta, ac fortiter. Omnia disponit, omnibus providet; ita tamen, ut non turbetur; omnium curam gerit, quin inquietetur; ad res infinitas sese extendit, quin se multiplicet; omnia quantumvis inter se opposita conciliat, quin se dividat; de minimis quibusque curat, quin se demittat; rebus maximis, & difficillimis se impendit, nec tamen laborat. Universi administratione se occupat, nec tamen rerum creatarum vilissimas negligit. Mundi creatio pluris ei non constat, quam unius culicis procreatio; & quemadmodum sol, dum caelos illuminat, lucemque suam astris impertit, illuminare tamen lutum, & ad procreanda minima insecta concurrere non cessat; sic Providentia Divina de alimento providet alicuj formicæ eadem curâ, quâ maximi Regis sustentationi providet. Cum peccato impediendo semper intenta sit, id nihilominus permittit, etsi illud oderit; gravissimos

mos tolerat errores, nec tamen errat. Et October.
ut sequatur justas leges, quas ipsa sibi præ-
scripsit, maximis sceleribus concursum
suum præstat, quin eorum sit complex, ef-
ficiens, ut maximæ immoderationes suæ
famulentur ordinationi.

II. Providentia divina disponit omnia
sed suaviter. *Tua, Pater, providentia,* in-
quit Sapiens, *gubernat omnia.* Idem de
providentia Dei loquens, appellat eum
Patrem, & non Dominum, ut ostendat,
Deum potius instar Patris, quàm Domini
gubernare, nempe cum Bonitate, & Suavi-
tate; cum ut filios, non ut servos nos tra-
ctet; & quidem ut filios illustri loco na-
tos, qui etiam tunc honorantur, cum in
eos animadvertitur, cum minæ ipsis inten-
tantur, ut emendentur. Idcirco Sapiens ait:
Cum magna reverentia disponit nos. Et verò, *Sap. 14.*
licet omnino de nobis statuere pro libitu
suo possit, cum sit Dominus, vix tamen,
quod vocationem nostram attinet, absque
consensu nostro aliquid de nobis statuit.
Licet summum in res omnes creatas teneat
imperium, eo in cor humanum non utitur,
cum id locus sit privilegio præditus; ubi
imperium summum non exercet: videre-
tur enim sibi in hominis jura involare, si il-
lius violaret libertatem; etsi prævideat
ho-

Sap. 12.
v. 18.

O&ober.

hominis jura involare, si illius violaret libertatem, etsi prævideat hominem eâ abuturum ad peccandum. Ah! funesta jura, mi Deus, quæ mihi te offendendi potentiam suppeditant. Ac proin hoc jure lubens cedo; & consentio, ut eo me privas: id si feceris, injustus non eris, sed misericordiam in me exercebis. Cæterum verû est, eum libertatem meam gubernare; non verò cogere; propensionibus nostris cedit, seque accommodat, ut suis consentiamus, nostrisque etiam erroribus utitur, ut nos ad se reducat.

Exp. 8. v. 1.

III. Providentia divina, ut suaviter nos ducat, non minùs ducit fortiter: *attingit à fine usque ad finem fortiter*, inquit Sapiens, & *disponit omnia suaviter*. Habet enim media finem suum obtinendi certissima. Voluntas Dei quoties absoluta est, toties impletur. Atque ipsammet nostram voluntatem, quantumvis liberam, suaviter, & certissimè in quamvis partem flectere novit, quin libertatem nostram violet. Si homo beneficæ huic, misericordique voluntati sese opponeret, voluntati justæ, quæ punit illos, qui ei adversantur, submittere se cogeretur. Deus cuncta obstacula, etsi vim homini non inferat, superare scit; imò ipsis utitur obstaculis ad

con-

pro singulis anni diebus.

III

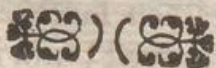
October

consilia sua certius implenda. Fratres Iosephi servituti eum addicunt, ut ipsius elevationi ponant obicem; & providentia divina hac ipsa servitute utitur, ad illum extollendum. Hæc persecutiones, quibus Saul Davidem exagitat, adhibet, eisdem certius ad thronum evehendo. Deus denique imperium diaboli destruit per ipsam potestatem, quam ipsi in filij sui vitam tribuit. Quid hac providentia admirabilius? quid tutius, quàm ejus directioni se committere?

Statue directioni Providentiæ divinæ te penitus committere.

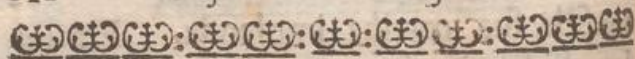
Attingit ergo à fine usque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter. Sap. 8. 1.

Nulla Creatura est, quæ non, velit, nolit, divinæ providentiæ serviat; facit enim cum ea, quæ ex animo servit, quod bonum est; de illa verò, quæ non vult, quod justum est. Aug.

DIES

October,

DIES XXXI.

De Sanctitate Dei.

I.

DEus Sanctus est, & infinite Sanctus est; is exemplar, regula, & origo omnis Sanctitatis, vel potius ipsa est Sanctitas. Sanctitas est consensio cum lege æterna. Et, nonne Deus est ipsamet lex æterna? Sanctitas est amor summi Boni; ipsemet hoc summum bonum est, seque infinite amat. Deus non modò Sanctus est, sed, præter ipsum, nihil propriè Sanctum esse dici potest: idcirco, quòd necessariò, & è natura sua Sanctus sit; unde & infinite sanctus est: *Tu solus Sanctus.* Creaturæ ex adverso, quantumcunque perfectæ sint, sanctæ non sunt, nisi per participationem; adeoque non sunt necessariò sanctæ; cum à sanctitate sua desistere, & peccare queant; ac proin in Sanctitate crescere semper possunt: sed quantumcunque demum creſcant, eorum ramen sanctitas Dei sanctitati comparata non est, nisi imperfectio, & nihil. Ea propter Christus eatenus consideratus, quatenus homo, appellari san-

2519

sanctus noluit. *Quid me dicis bonum?* in- October.
quit, *nemo bonus, nisi solus Deus.*

Luc. 18. 19.

II. Eadem sanctitas, quæ Deum ad seipsum amandum obligat, obligat pariter ipsum ad peccatum odio prosequendum, & tanto quidem odio, quanto amore seipsum prosequitur, nempe necessario, assiduo, & infinito. Quemadmodum amor, quo Deus in seipsum fertur, eum ad gloriam suam quærendam obstringit, sic odium, quo in peccatum fertur, ipsum obligat ad omnia agenda, ut peccatum destruat, utpote, quod ipsius gloriæ infinite adversatur. Quidquid agit, si gratiam spectemus, huc collimat. Cùm Deus sit infinite sanctus, non tantùm non velle, nec approbare peccatum, sed nec impunitum dimittere potest: & cùm ipsius odium adversus peccatum sit infinitum, noxam lethalem supplicio punit infinito, hoc est, Boni infiniti privatione, & ad spatium infinitum, nempe in omnem æternitatem. Quare etiam pro peccati reparatione satisfactionem exigit infinitam, dum ad illud expiandum Filium suum morti tradit. Quanta igitur Dei sanctitas, quantum ipsius odium adversus peccatum erit; cùm id in Filio suo, quem infinite amat, tam severe puniat, licet is peccati solummodò

H

fi.

October.

figuram habeat? quemadmodum nihil sanctitatem Dei clariùs nobis ob oculos ponit, ita nihil adeò peccatum formidandum reddit, quàm Deus pro peccati expiatione moriens.

III. Si Deus sanctus est, necesse est 1. Ut ejus sanctitatem veneraturi Seraphinis nos associemus, & cum profundo reverentiæ affectu sæpiùs dicamus: *sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus exercituum.* 2. Obviare nos oportet mandato Dei, qui nobis præcipit, ut sancti simus, sicut ipse. Non dicit nobis: potentes, sapientes, felices estote, sicut ego; sed, sancti estote, sicut ego. 3. Ut sancti simus, sicut Deus, sentire debemus, quod Deus; odisse peccatum, sicut ipse illud odit; id in nobis punire, sicut ipse punit; ipsius exemplo nihil omittere ad peccatum in nobis, & alijs destruendum; nec minimos defectus nobis remittere; sed potiùs nobis persuadere, eos, etsi noxæ leves sint, contemnendos tamen non esse, idcirco, quòd Deo infinitè displiceant. Lumen transiens, sed vivum, quod Christus Dominus impertijt sanctæ Mechtildi de sanctitate Dei, & aversione, qua peccatum derestatur, tantum apud illam momenti habuit, ut asseverârit, se, cùm hoc lumine esset
il-

pro singulis anni diebus.

115

Octobes.

illustrata, parem futuram non fuisse peccatis suis aspiciendis, nisi Deus id ei subtraxisset. Ah! Domine, impertire mihi hujusmodi lumen, quo mea agnoscam peccata, quamvis inde præ dolore mihi moriendum esset; hoc enim inter singulares numerarem gratias, quòd tam felicem nactus essem sortem.

Assuesce, peccata tua considerare, ut sanctitati Dei opposita, si eorum gravitatem penetrare relis.

Sancti eritis: quoniam ego Sanctus sum.
Levit. 11. 45.

Non est sanctus, præter te; quia nemo, nisi à te. *Aug. de Civit. Dei.*

H 2 CON-